

မိတ်ကူးချိချိအပ်ညာ

ဝိညာဉ် ကျေးဇူးတင်

ဘာသာရေး နှင့် လူမှုရေး ဝတ္တရား

ဒုတိယအကြိမ်

mgjoe.com

mgyoe.com

စိုးဦး ကျေးဇူးတင်

ဘာသာရေး နှင့် လူမှုရေး ဝတ္ထု

UNU0008
2,200.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ။
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
 ၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၈၃ ဂုဏ်ထူးစာပေ၏ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစား ၂၂၀၀ ကျပ်

ကျေးဇူးရှင်

ဦးနု - ရန်ကင်း၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
 စာချက်မှာ ၂၂၃၊ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ စင်တီမီ x ၁၈.၅ စင်တီ

(၁) ကျေးဇူးရှင်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကျေးဇူးရှင်

ဘာသာရေးနွယ်လူမှုရေးဝတ္ထု

ဦးနု

ဒုတိယအကြိမ်

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

မာတိကာ

- ပဏာမ	က
- နိဒါန်း	ဂ
အခန်း(၁)	
သားလိမ္မာနဲ့ သားလိမ္မာ	၁
အခန်း(၂)	
သားလိမ္မာရဲ့ ပညာမဲ့ဒေါသ	၉
အခန်း(၃)	
ပရိတ်တရားတော်ရဲ့ အကျိုး	၁၆
ဦးကျည်ပွေ့	၁၈
မေတ္တာသုတ်ရွတ်ရကျိုး	၁၉
ရတနာသုတ်ရွတ်ရကျိုး	၂၃
ဓမ္မစကြာသုတ်ရွတ်ရကျိုး	၂၅
လင်းနို့သားငါးရာ	၂၆
ပဉ္စဂ္ဂ ပုဏ္ဏားလင်မယား	၂၇
အနတ္တလက္ခဏသုတ်ရွတ်ရကျိုး	၃၀

အခန်း(၄)

သမီးကညာ ရွယ်ရောက်လာသော်	၃၅
ဘရိယသုတ်	၄၁
ဥဂ္ဂဟသုတ်	၄၄
အကြင်လင်မယားဘဝ ရောက်ပြီးသောအခါ	၄၇
မမြင်နိုင်သောလူကံ	၅၁

အခန်း(၅)

သားဦးကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ	၅၃
ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား	၅၄
သုဝဏ္ဏသျှဇာတ်	၅၇
သိကြားမင်းစည်းစိမ်	၅၉
အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်အလောင်းလျာ	၆၁

အခန်း(၆)

မိဘအမွေရ သူဌေး	၆၆
သူဌေးကတော်နှင့်သမီးသုံးယောက်	၇၃
သမီးကြီးမြိုင်မြိုင်	၇၄
လွန်းမောင်	၈၄
သမီးလတ်လှိုင်လှိုင်	၉၃

အခန်း(၇)

တက္ကသိုလ်ကစခဲ့တဲ့ အချစ်ကြီးမျှင်	၉၆
----------------------------------	----

အခန်း(၈)

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲရက် ဆိုင်းခဲ့ရသောအခါ	၁၀၈
--------------------------------------	-----

အခန်း(၉)

ကြားလေသွေးတော့ ဝေးခဲ့ရပြီပေါ့	၁၁၄
-------------------------------	-----

အခန်း(၁၀)	
မိဘရင်ခွင်မှ ချစ်သူရင်ခွင်သို့	၁၃၃
အခန်း(၁၁)	
သမီးလိမ္မာကို ပစ်ပယ်တဲ့အဖေ	၁၄၄
ဘုရင်လိယာပြဇာတ်	၁၄၆
သူဌေးသမီးသောဏာ	၁၅၆
အခန်း(၁၂)	
လက်သည်အစစ်ကို မရှာနိုင်သေးမီ	၁၆၉
အပုတ္တတကသူဌေးကြီး	၁၉၇
အခန်း(၁၃)	
သမီးနဲ့သား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ	၂၀၉

၁။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၂။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၃။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၄။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၅။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၆။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၇။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၈။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၉။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း
 ၁၀။ အထွေထွေအားဖြင့် မြန်မာ့အလင်း

C

ပဏာမ

- ၁။ ဗုဒ္ဓဂုဏောအနန္တော။
- ၂။ ဓမ္မဂုဏောအနန္တော။
- ၃။ သံဃဂုဏောအနန္တော။
- ၄။ မာတာပိတုဂုဏောအနန္တော။
- ၅။ အာစရိယဂုဏောအနန္တော။
- ၆။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
ဟောတု မေ ဇယမင်္ဂလံ

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်း
မသိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။
- ၂။ တရားတော်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့သည်
အတိုင်းမသိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။

(၅)

- ၃။ သံဃာတော်မြတ်၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။
- ၄။ မိဘတို့၏ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်း မသိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။
- ၅။ ဆရာသမားများ၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့သည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားတော်မူပါပေ၏။
- ၆။ ဤသို့ မှန်သောစကားကို ဆိုရခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အား အောင်ခြင်းမင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားတည်းဟူသော အနန္တောအနန္တငါးပါးကို အကျွန်ုပ်သည် အလွန်ရိုသေစွာ ခြေတော်ဦး ခိုက်ရှိခိုးပူဇော်ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါသည်ဘုရား။

နိဒါန်း

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်ချစ်တယ်၊ တော်တော်လည်း အလိုလိုက်တယ်။ ဒီလိုချစ်တာ အလိုလိုက်တာတွေကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ‘အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကား’ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖခင်ကို အတော်စော်ကားခဲ့ဖူးတယ်။ ဖခင်ကို ကျွန်တော်ခံပြောတယ်၊ ခံအော်တယ်။ ဖခင်က မလုပ်နဲ့ဆိုတာကိုမှ ဇွတ်တရွတ်လုပ်တယ်။ လူသူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ဖခင်ကိုခံပြီးပြောရဲရင် ဟုတ်လှပြီလို့ထင်ပြီး လူသူစိမ်းတွေရှေ့မှာမှ ဖခင်ကိုအကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ခံအော်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ သားကိုချစ်တဲ့အရှိန်နဲ့ ဒီလိုအကြိမ်ကြိမ် စော်ကားတာတွေကို ဗွေမယူဘူး၊ သည်းခံခဲ့တယ်။

အတော်ကလေး လူလားမြောက်လာတဲ့အခါမှ အမိအဘရဲ့ ဂုဏ်

(၈)

ကျေးဇူးဟာ အတိုင်းမသိ ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်။ ဒီလိုသဘောပေါက်တဲ့အချိန်မှာ ငယ်ငယ်က ဖခင်ကြီးအား စော်ကားမိခဲ့တာတွေကိုတွေးမိပြီး အပြစ်ကြောက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်အင်မတန် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒီအပြစ်တွေက ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဖခင်ကြီး အနိစ္စရောက်ခင်က ဖခင်ကြီးအား ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ် ခြေတော်ဦးခိုက်ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အတော်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ဖခင်ကြီးအနိစ္စရောက်ပြီးမှသာ သံဝေဂရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် အင်မတန်ခက်မယ်။

အမိအဖတို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ဖခင်ကြီးကို စော်ကားခဲ့ဖူးသလိုပဲ မိမိတို့ရဲ့အမိကိုသော်လည်းကောင်း၊ အဖကိုသော်လည်းကောင်း၊ အမိအဖနှစ်ဦးစလုံးကိုသော်လည်းကောင်း စော်ကားနေတဲ့ လူငယ်တွေ အတော်များများရှိကြပါလိမ့်မယ်။

အမိကိုလည်းကောင်း၊ အဖကိုလည်းကောင်း စော်ကားနေကြတဲ့ သားသမီးတွေထဲက အနည်းဆုံးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီး သူစော်ကားနေတဲ့ အမိအဖတွေအပေါ်မှာ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတဲ့ စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုရင် ဒီဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။

ဒီဝတ္ထုရဲ့ ပထမခန်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအပေါ်မှာ မှီပြီးဖော်ပြထားတာဖြစ်တယ်။

အနှစ် ၃၀ ကျော်လောက်က ကျွန်တော်မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးနဲ့ စကားပြောနေရင်း မိဘကိုစော်ကားရင် ချက်ချင်းဘေးတွေ့တတ်တဲ့အကြောင်းကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတို့မြို့ကို အညာကပြောင်းပြေးလာကြတဲ့ သူနဲ့ဆွေရိပ်မျိုး

(c)

ရိပ်မကင်းထဲက သားအမိသုံးဦးအကြောင်းကို သူကပြောပြတယ်။

သားအကြီးဟာ သိပ်ဆိုးတယ်။ အမေမှဆိုးမကြီးမုန့်လယ်ရောင်းလို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ခဏခဏလုပြီး ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်ပစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုပိုက်ဆံလုရာက သံတုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်တာ အမေလက်ကျိုးသွားတယ်။ ညီလည်း အနားမှာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောရဲဘူး။ ညသန်းခေါင်လောက်ကျတော့ အစ်ကိုကြီးအိပ်နေတုန်း အမေကိုရိုက်တဲ့သံတုတ်နဲ့အစ်ကိုကြီးရဲ့ခေါင်းကို ညီကတအားရိုက်တယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကုန်းအထ ခေါင်းရင်းက ထရုံမှာထိုးထားတဲ့ ထန်းလှီးဓားနဲ့ညီက အစ်ကိုကြီးရဲ့လည်ကိုလှီးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၊ ဂုန်နီအိတ်တွေထဲခဲတွေနဲ့ထည့်ပြီး မြစ်လယ်ကောင်မှာ သွားမြှုပ်ပစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ သားအမိနှစ်ယောက် ခုနကပြောတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးဆီကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်လောက်က ဝါးခယ်မက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ စိန်လယ်ဂျာထီကို ဒုတိယပေါက်ဖူးတယ်။ ဒုတိယပေါက်ပုံကလည်း အတော်ထူးဆန်းတယ်။ ဟိုတုန်းက စိန်လယ်ဂျာထီဖွင့်ပုံက အခုသိန်းထီဖွင့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ဆုတွေကစပြီး ဆုပေါင်းအားလုံး ၁၅ ဆု ရှိတယ်ဆိုရင် ပေါက်ဂဏန်း ၁၅ ခုကို ရှေးဦးစွာမဲချပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီပေါက်ဂဏန်းရတော့မှ စိန်လယ်ဂျာဖလားပွဲမှာ ပြေးမယ့်မြင်း ၁၅ ကောင်ကို ဒီနံပါတ်တွေမဲချပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ဒီဖလားပွဲမှာ ပထမရဖို့ သေချာတဲ့မြင်းကို စီးရမယ့်ဂျော်ကီက သူ့မြင်းကိုကျတဲ့ဂဏန်းရဲ့ ထိလက်မှတ်ပိုင်ရှင်ကို သွားပြီးပထမရရင် သူ့ကိုတစ်ဝက်ပေးဖို့ပြောတယ်။ ပထမဆုဟာ တစ်သိန်းလောက်ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ထိလက်မှတ်ပိုင်ရှင်က မပေး

(၈)

နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ မြင်းပွဲကျတော့ ရော်ကီဟာမြင်းကို ကောင်းကောင်းမစီးဘူး၊ ကိုးရိုးကားရားလုပ်တာပါပဲ။ အဲဒီမြင်းဟာ လမ်းတစ်ဝက်ကျတော့ မပြေးဘဲ ပတတ်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့နောက်က ကပ်လိုက်လာတဲ့မြင်းတွေလည်း လန့်ပြီးအရှိန်ပျက်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ နောက်ဆုံးကလိုက်လာတဲ့မြင်းနှစ်ကောင်ထဲက တစ်ကောင်က ပထမရသွားတယ်။ နောက်တစ်ကောင်က ဒုတိယရပြီး ဝါးခယ်မက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စိန်လယ်ဂျာဆီမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုတိယဆုပေါက်သွားတာပါပဲ။ ကံအကျိုးပေးပုံက အတော်ထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးကိုလည်း ပထမအခန်းမှာ ဆီလျော်အောင်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်ရသည်နှင့်

- (၁) ကာမတဏှာ
- (၂) ငရဲဆိုချိနဲ့လားဗျို့
- (၃) ကျေးဇူးရှင်

ဆိုတဲ့ဝတ္ထုသုံးပုဒ်ကို ယခုဖော်ပြထားတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း ရေးပြီးခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုများကို ရေးတဲ့နေရာမှာ မိသားစုအား ပုံပြောသလို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

မောင်နု
၁၃၂၆-ခု၊ နယုန်လဆန်း ၁၃ရက်
(၂၃-၅-၆၄)

(၁)

မမြရီတို့၊ မိစန်းတို့၊ ဖိုးထိုက်တို့၊ မောင်အောင်တို့၊ သန်းသန်းတို့၊
ချိုချိုတို့၊ ပြုံးတို့ လာကြဦးဟေ့ “ကျေးဇူးရှင်” ဆိုတဲ့ ပုံတစ်ပုံကို ထပ်
ပြီးပြောဦးမယ်။

အခန်း (၁)

သားလိမ္မာနဲ့ သားလိမ္မာ

ဝါးခယ်မမြစ်ဟာ အရှေ့က အနောက်ကို စီးနေတယ်။ အဲဒီမြစ် ရဲ့လက်ဝဲဘက်မှာ ဝါးခယ်မရှိတယ်။ လက်ယာဘက်ရဲ့ အရှေ့ဖျားမှာ ထော်ကနွတ်၊ ထော်ကနွတ်ရဲ့ အောက်နားဆီမှာတရုတ်စု။ အလယ်ပိုင်း မှာ ရွာသစ်၊ အနောက်ဖျားမှာ သော်ကဆိုတဲ့ ရွာကြီးလေးရွာရှိတယ်။

ရွာသစ်ရဲ့အနောက်ဘက်အစွန်မှာ မုဆိုးမ မညှာ၊ သားကြီးဘိုးလုံး၊ သားငယ်ဘိုးသုံတို့ဟာ ဓနိမိုး၊ ဓနိကာ တဲကလေးတစ်လုံးနဲ့နေကြ တယ်။ ဘိုးလုံး၊ ဘိုးသုံတို့အဖေ ကိုသော့ဟာ ရွာသစ်က ဦးဘိုးပျော့ ရဲ့လွှစင်မှာ လွှဆွဲတယ်။ သူ့အနိစ္စရောက်တော့ ဘိုးလုံးဟာ ၁၂ နှစ်၊ ဘိုးသုံဟာ ၉ နှစ်သားရှိသေးတယ်။ ကိုသော့ အနိစ္စရောက်တာ ၁၁

နှစ်ရှိသွားပြီဆိုတော့ ဘိုးလုံးရဲ့အသက်ဟာ ၂၃ နှစ်၊ ဘိုးသုံရဲ့အသက်
ဟာ ၂၀ ရှိသွားပြီ။

ကိုသော့ဆုံးတုန်းက မညှာရဲ့အသက်ဟာ ၄၀ ကျော်ကျော်က
လေးပဲရှိသေးတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရွယ်ကောင်းတုန်းပေါ့။
ဒါပေမဲ့ သားကလေးနှစ်ယောက်ကို ပထွေးနှိပ်စက်မှာမကြည့်ရက်တာ
နဲ့ သုံးလေးဦးလာပြီးနားဖောက်ပေမဲ့ မညှာဟာ သူ့ရာဂစိတ်ကို အရှုံး
မပေးဘဲ နိုင်အောင်ထိန်းလာခဲ့တယ်။ အငြိမ်မနေတတ်တဲ့ မညှာလင်
ရှိကတည်းက လင့်လုပ်စာကို ထိုင်မစားဘဲ မနက်တိုင်းရွာထဲမှာ မုန့်
ဟင်းခါးလျှောက်ရောင်းပြီး ရသမျှငွေပိုငွေလျှံကလေးကို တုံးလုံးစာ
အတွက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုလာခဲ့တယ်။

လင်သေတဲ့အခါ သားနှစ်ယောက်ကို ကြီးပြင်းလာအောင် ကျွေး
မွေးဖို့တာဝန်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ လုံးလုံးကျနေတဲ့အတွက် မနက်ဘက်
မှာ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရုံသာမကတော့ဘူး၊ ညနေဘက်မှာလည်း အေး
မုန့်ကိုပါထွက်ရောင်းပြီး ရှိသမျှကလေးနဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို လူလား
မြောက်အောင် ကျွေးမွေးလာခဲ့တယ်။

သားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့အထဲက အကြီးဘိုးလုံးဟာ ဆိုးချင်တယ်။
ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အမေဈေးရောင်းသွားတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးဘိုး
လုံးဟာ ညီလေးဘိုးသုံကို သိပ်သိပ်ရိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုရိုက်ပြီးတော့မှ
အမေပြန်လာလို့ သူ့ရိုက်တာကိုပြန်တိုင်ရင် လည်ပင်းကိုဓားနဲ့လှီး
သတ်မယ်လို့ နောက်ဖေးက သားလှီးဓားကိုပြပြီး အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးက
ညီလေးဘိုးသုံကို ခြောက်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘိုးသုံဟာ ဘိုးလုံး
နှိပ်စက်တာကို ကြိတ်ပြီးခံခဲ့ရတယ်။ အမေကို ပြန်မတိုင်ရဲဘူး။

အဲဒီလို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဘိုးသုံ
ဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့တိုင်အောင် အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးကို ဖိန့်ဖိန့်

တုန်နေအောင် ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ဘိုးလုံးရှိတဲ့နေရာမှာဆိုရင် ဘိုးသံဟာ အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘူး။

သူတို့အဖေ ကိုသော့ဆုံးပြီးလို့ သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ကိုသော့နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ဝါးခယ်မအရှေ့ပိုင်း ‘သုခဗလ’ ဆန်စက်မှာ စက်ဆရာလုပ်နေတဲ့ ကိုချင်းကိုယ်တိုင်လာခေါ်တာနဲ့ မညာဟာ သားနှစ်ယောက်ကို စက်ဆရာအလုပ် သင်ရအောင် ထည့်လိုက်တယ်။

ညီလေးဘိုးသံကသာ စက်ဆရာအလုပ်ကို ကြိုးစားသင်တယ်။ အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးကတော့ စက်နောက်ဖေးက ဖဲဝိုင်းတို့၊ မျောက်ပန်းဝိုင်းတို့မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ ဦးလေးဦးချင်းက သုံးလလောက်ကြာတဲ့အခါ ဘိုးလုံးကိုသူ့အမေဆီ ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ နောက်ခြောက်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဘိုးသံဟာစက်ဆရာအတတ်ကို အတော်တတ်သွားပြီ။

တစ်နေ့ကျတော့ ရွာသစ်နားက ချစ်တီးဆန်စက်မှာစက်ဆရာလုပ်တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကိုရွှေလာခေါ်တာနဲ့ ဦးလေးချင်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဘိုးသံဟာ ချစ်တီးဆန်စက်မှာ ဒုတိယစက်ဆရာအဖြစ်နဲ့ အလုပ်လက်ခံလိုက်တယ်။ တစ်လလေးဆယ်ကျပ်ရတယ်။ အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးကတော့ ဘာအတတ်မှ မတတ်ဘူး။ မုဆိုးမအမေကြီးရှာစာကို ထိုင်စားပြီး ရွာသစ်ရွာထဲက အရက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ မျောက်ပန်းဝိုင်းတွေမှာပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်ကုန်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပဲ။

သူ့အမေဟာ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြီးပြင်းလာအောင် မွေးကျွေးခဲ့တာကို တွေးမိတိုင်း ဘိုးသံဟာ သူ့အမေကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်

သူ့အမေရှိသရွေ့ သူလည်းအိမ်ထောင်မပြုဘဲ သူ့အမေကို တတ်အား သရွေ့ လုပ်ကျွေးပြုစုမယ်လို့ ဘိုးသုံဟာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတယ်။ ဒီသန္နိဋ္ဌာန်အရ သူ့ရတဲ့လခလေးဆယ်ကျပ်ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမဖြတ်ဘဲ ရသမျှ သူ့အမေကို အားလုံးအပ်တယ်။ အဲဒီလိုအပ်ပြီးတော့မှ လက်ဖက် ရည်ဖိုးတစ်နေ့ကို တစ်ပဲတစ်ပဲ ပြန်ပြီးတောင်းတယ်။ အဝတ်အစားဆို ရင်လည်း ဘိုးသုံဟာ ဘာမှဇီဇာမကျယ်ဘူး။ သူ့အမေဝယ်ပေးတာကိုပဲ ဝတ်တယ်။

အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ မည်မည် ရရအလုပ်တော့မရှိဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက်ခိုးချက်တာက ငွေနည်း နည်းပါးပါးရတယ်။ ဖဲဝိုင်းကလည်း နည်းနည်းပါးပါးရတယ်။ အဲဒီရ တဲ့ငွေ သူ့အမေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမအပ်တဲ့အပြင် ဖဲရုံးလာတဲ့အခါ သူ့အမေဆီက ပိုက်ဆံပြန်တောင်းသေးတယ်။ အမေမညာဟာ သားကြီး ရဲ့ရန်ကိုကြောက်တာနဲ့ နောက်တစ်နေ့ဈေးရောင်းဖို့ အရင်းကလေး လောက်ကိုသာ ချန်ထားပြီး တခြားရှိစုမဲ့စုကလေးကို အိမ်နီးနားချင်းဖြစ် တဲ့ ဘောက်တူဆရာဦးချက်ဖူးဆီမှာ အပ်ထားရတယ်။

ဘိုးလုံးဟာ သူတောင်းတဲ့ပိုက်ဆံကို အေးအေးဆေးဆေးရရင် ရတာကိုယူပြီး ဖဲဝိုင်းထွက်သွားတာပဲ။ တောင်းတာမရရင်တော့ တစ် အိမ်လုံးဗြောင်းဆန်နေအောင် သူ့အမေဝှက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံကို လိုက် ရှာတာပဲ။ ဝှက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံကို တွေ့ခါနီးတဲ့အခါ အမေကလည်း သားကိုအတင်းဆွဲ၊ သားကလည်း ပိုက်ဆံယူရအောင် အတင်းရုန်း၊ ရုန်းလို့မရရင် အမေကိုအတင်းတွန်းလားထိုးလား၊ ရိုက်လားနှက်လား လုပ်ပြီး တွေ့သမျှပိုက်ဆံကို အကုန်ယူသွားတာပဲ။ အမေလည်း ဘာ မှမတတ်နိုင်ဘူး။ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာတယ်။

သားငယ်ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေဒီလိုအစော်ကားခံရပြီး မျက်ရည်ကျ

ရရှာတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီလိုမကြည့်ရက်တဲ့အတွက် ဝင်ပြောဖို့ ဆိုတာကလည်း သူကငယ်ကြောက်ဆိုတော့ သူ့အတွက်ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေဒီလိုမျက်ရည်ကျရတာကိုသူမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဝင်ပြောမှာပဲလို့ ဘိုးသုံဟာ သန့် ဌာန်ချထားတယ်။

ဘိုးသုံဟာ ညစာထမင်းစားပြီးရင် အိမ်နားကဘောက်တူဆရာ ဦးချက်ဖူးဆီကို ခဏတဖြုတ်လောက် အလည်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဘိုး သုံဟာ ဦးချက်ဖူးကို ချစ်လည်းချစ်တယ်။ ကြည်လည်းကြည်ညိုတယ်။ ဘိုးသုံဟာ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစားဘူး။ ဦးချက်ဖူးလည်း ဆေး လိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစားဘူး။ ဘိုးသုံဟာ အရက်မသောက်ဘူး။ အလောင်းအစား၊ အကစားမရှိဘူး။ ဦးချက်ဖူးလည်း အရက်မသောက် ဘူး။ အလောင်းအစား၊ အကစားမရှိဘူး။

ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေကိုချစ်တယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း အသက်ရှစ် ဆယ်လောက်ရှိနေတဲ့ သူ့အမေကိုချစ်တယ်။ ဒီလိုတူတဲ့အချက်တွေ ကြောင့် ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးကိုချစ်တယ်။

ဘိုးသုံဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပေမဲ့ ဘုရားအကြောင်း၊ တရား အကြောင်း၊ သံဃာအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိရှာဘူး။ ဦးချက်ဖူး ဆီကို ဘိုးသုံအလည်သွားတိုင်း ဦးချက်ဖူးက တို့ဘုရားက ဘယ်လို ဘုရားမျိုးကွ၊ တရားတော်က ဘယ်လိုတရားတော်ကွ၊ သံဃာတော်က ဘယ်လိုသံဃာတော်ကွ စသဖြင့်ပြောပြတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း ဘိုးသုံဟာ အမေကိုချစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ အမေ ရှိသရွေ့ သူ့အိမ်ထောင်မပြုဘဲလုပ်ကျွေးမယ်ဆိုတာလောက် ရတဲ့ လခကို အကုန်အပ်တာလောက်ပဲရှိတယ်။ အမေကို ဘယ်လို ခြေဆုပ်လက်နယ် လုပ်ကျွေးပြုစုရမယ်ဆိုတာ သူနားမလည်သေးဘူး။

ဦးချက်ဖူးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဘာအလုပ်ကြီးပဲရှိရှိ အသက် ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့မျက်မမြင်အမေအိုကြီး ရေချိုးချိန်ဆိုရင် သူကိုယ် တိုင်ရေလာချိုးပေးတယ်။ ရေကိုလည်း ဘယ်သူမှမခပ်ရဘူး။ ဦးချက်ဖူး ကိုယ်တိုင် ကမ်းနားမှာ ဆင်းခပ်တယ်။ အမေရဲ့ထဘီ၊ အင်္ကျီ အဝတ် အစားမှန်သမျှကို ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင်ဖွပ်တယ်။ အမေလိမ်းဖို့ သနပ်ခါး ကို သူကိုယ်တိုင်သွေးပေးတယ်။ အမေကြီးဟာ ထမင်းကို ယူမစားနိုင် ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင်ခွဲပေးတယ်။

ဦးချက်ဖူးမှာ မြတင့်နဲ့ မြဆင့်ဆိုတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူတို့က “ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားကိုသမီးတို့ပြုစုပါ့မယ်။ ဖေဖေပြုစု တာထက် မညံ့စေရပါဘူး” လို့ ပြောပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ‘နင်တို့ကျေးဇူးသိတတ်ရင် ငါ့ကိုပြုစုကြ။ အဖေအမေဆို တာ အသက်ရှင်တုန်းသာ သားသမီးတွေက ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တာ။ သေ သွားရင် အဖေစား၊ အမေစားရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့အမေ ကိုငါပဲပြုစုမယ်၊ ဘယ်သူမှမပြုစုရဘူးလို့ ဦးချက်ဖူးက သမီးနှစ် ယောက်ကို ပြန်ပြောတယ်။

ညဘက်ကျရင်လည်း အမေကြီးက ရှစ်နာရီလောက်မှာ အိပ်တတ် တယ်။ မအိပ်ခင် ဦးချက်ဖူးဟာ အမေကိုနာရီဝက်လောက်နှိပ်ပေး တယ်။

ပြီးတော့မှ ‘အမေရီရီသေသေနာနော်’ လို့ပြောပြီး ညတိုင်း သူရွတ် နေကျ (၁) ဓမ္မစကြာသုတ် (၂) အနတ္တလက္ခဏသုတ် (၃) ရတနသုတ် (၄) မေတ္တာသုတ် (၅) ပုဗ္ဗဏှသုတ်တွေကိုရွတ်တယ်။

အမေကြီးဟာ သူငယ်ပြန်နေတဲ့အတွက် တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ကရာ တွေကို ပြောချင်ပြောနေတယ်။ အနေအထိုင်မှာလည်း နေချင်သလိုနေ၊ ထိုင်ချင်သလိုထိုင်တယ်။ အဲဒါကို ‘အမေကလဲ’ လို့ ဦးချက်ဖူးဟာ

တစ်ခါမှ မအော်ဖူးဘူး။ သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး 'တို့လည်းဒီအရွယ်ထိ နေရရင် ဒီလိုနေမှာပဲ'လို့သာ သံဝေဂရတယ်။

ဦးချက်ဖူးဟာ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်လေ့ရှိတယ်။ အကယ်၍ အလုပ်အရေးကြီးတာကြောင့် ဥပုသ်နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ရင် ဘာပဲဖြစ် နေနေ တစ်လမှာအနည်းဆုံး လေးရက်ထက်မနည်း ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ညဘက်မှာ ပုတီးမှန်မှန်စိပ်တယ်။ အလှူအတန်းမှာလည်း တွန့်တိုခြင်း မရှိဘူး။ အဲဒီလို ဦးချက်ဖူးဟာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းတဲ့နေရာမှာ ရော၊ လောကုတ္တရာဗဟုသုတရှိတဲ့နေရာမှာရော၊ မိခင်ကို ပြုစုတဲ့နေရာမှာ ရော သူ့ထက်သာတဲ့အတွက် ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးကို ကြည်ညိုတယ်။

ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးဆီက အတုရပြီး သူ့အမေမညာကို ကမ်းနားမှာ ရေမချိုးစေတော့ဘူး။ စဉ်အိုးတစ်လုံးဝယ်ပြီး သူ့အလုပ်မသွားခင် ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ကပြန်လာတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် သူ့အမေချိုးဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေခပ်ထည့် တယ်။ သူ့အမေ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွပ်တယ်။ မနက်ဘက်မှာတော့ သူ့အမေကိုပြုစုဖို့အချိန်မရဘူး။ ငါးနာရီလောက် အိပ်ရာကထ၊ ထမင်းချက်။ ညဘက်ကချက်ထားတဲ့ဟင်းကလေးနဲ့ ထမင်းစားပြီး ခြောက်နာရီလောက်မှာ အလုပ်သွားရတယ်။

သူ့အမေ မညာကလည်း ခြောက်နာရီလောက်မှာပဲ မုန့်ဟင်းခါး အရောင်းထွက်တယ်။ 'ဒီမုန့်ဟင်းခါးကို မရောင်းပါနဲ့တော့၊ သူ့ရတဲ့ လခနဲ့ပဲ ထိုင်စားပါ' လို့ အမေ့ကိုပြောလို့မရဘူး။ သားက ဒီလိုပြော တိုင်း မင်းဘာဖြစ်မယ်၊ ငါဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ 'တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ တို့အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် တို့မှာထိုင်စားစရာငွေထုပ်ကြီးမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အလုပ်လုပ်နိုင်တုန်း ကြိုးစားပြီးလုပ်ရမယ်' လို့ အမေက သားကိုပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။

ဘိုးသုံဟာ အမေ့ကိုပြုစုဖို့ မနက်ဘက်မှာ အချိန်မရတာကြောင့်

ညဘက်ကျတော့မှပဲ အမေကိုနှိပ်နင်းပေးတယ်။

‘လူကလေးရယ်၊ အမေမညောင်းပါဘူး။ ကလေးလည်း တစ်နေ့လုံးစက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်လာရတာ၊ မောနေမှာပေါ့။ သွားအိပ်တော့’ လို့ ပြောပေမဲ့ မရဘူး။

ဦးချက်ဖူးလိုပဲ သူ့အမေမအိပ်ခင်ညတိုင်း မှန်မှန်နှိပ်ပေးပြီးမှ ဘိုးသုံအိပ်တယ်။ ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးလိုသူ့အမေကို ပရိတ်ရွတ်ပြချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပါဠိကိုအလွတ်ရွတ်ဖို့ မပြောထားနဲ့၊ ကောင်းကောင်းတောင် ပီပီသသမဖတ်နိုင်သေးတဲ့အတွက် ‘ပရိတ်မှန်မှန်ရွတ်ဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့မလဲ’ လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာဝေခွဲလို့မရလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

အခန်း (၂)

သားလိမ္မာရဲ့ ပညာမဲ့ဒေါသ

အဲဒီလိုနေလာလိုက်ကြတာ တစ်နေ့ကျတော့ အစ်ကိုကြီးဘိုးလုံးဟာ ဘိုးသုံအလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆန်စက်ကို လိုက်လာတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ အင်္ဂလိပ်လဆန်းတစ်ရက်နေ့ဆိုတော့ သူ့ညီဘိုးသုံဟာ လခထုတ်ရမယ်ဆိုတာ ဘိုးလုံးသိတယ်။ သူ့မှာ ဖဲရှုံးနေတဲ့အတွက် ညီဘိုးသုံဆီက ငွေတစ်ဆယ်လောက်တောင်းရအောင် ဘိုးလုံးစက်ကိုလိုက်လာတာဖြစ်တယ်။ ဘိုးလုံးရောက်တဲ့အခါမှာ ဘိုးသုံဟာလခထုတ်ပြီး ခါစပဲရှိသေးတယ်။

ဘိုးလုံးက ‘အစ်ကို့ကို ငွေတစ်ဆယ်ချေးပါ၊ နောက်တစ်ခါအရက်ချက်ပြီးရင် ပြန်ပေးမယ်’ လို့ ဘိုးသုံဆီမှာ ချေးတယ်။

ဘိုးသုံလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ ‘အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် လခရတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီကနေ့အထိ ရသမျှလခကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မဖြတ်ဘူး။ အမေ့ကိုအကုန်အပ်တာပဲ။ အစ်ကိုကြီးလည်း သိသားပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီအစဉ်အလာကို ကျွန်တော်မပျက်ပါရစေနဲ့၊ အမေ့လက်ထဲ ကို လခအကုန်ထည့်ပါရစေ။ အမေ့လက်ထဲရောက်ပြီးတော့မှ အစ်ကို ကြီးလိုချင်သလောက် အမေ့ဆီက တောင်းယူပါ။ ကျွန်တော်ဘာမှ မပြောပါဘူး’ လို့ ညီဘိုးသုံက ဘိုးလုံးကိုပြောတယ်။

ဘိုးလုံးကလည်း ‘မင်းငွေကို ငါအလကားမယူပါဘူးကွ၊ ငါအရက် ချက်ပြီးရင် ပြန်ပေးမှာပဲ’ လို့ သုံးလေးကြိမ်ထပ်ပြောတယ်။

ဒီလိုပြောတိုင်း ဘိုးသုံကလည်း ‘ဒီငွေအမေ့လက်ထဲရောက်တော့မှ အစ်ကိုကြီး လိုချင်သလောက် တောင်းယူပါ။ ကျွန်တော်အစဉ်အလာ မဖျက်ချင်ဘူး’ လို့ပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

တစ်အောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဘိုးလုံးဟာစိတ်ဆိုးလာပြီး ‘မ အေ(...)က စက်ဆရာကလေးဖြစ်လာတာနဲ့ လူပါးဝလာတယ်။ မင်း ထမင်းကောင်းကောင်းစားထား။ မင်းဟာ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားအောင်ကို ငါလုပ်ပြမယ်၊ စောင့်ကြည့်ပါ’ လို့ ဆဲဆိုပြီး ထွက် သွားတယ်။

ဘိုးသုံအိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဘိုးလုံးဟာ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ လက် နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး လွဲနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဘိုးသုံလည်း ဘိုးလုံး ကိုခဏကလေး လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အမေ့လက်ထဲကို အပ်နေကျအတိုင်း သူလခလေးဆယ်ကို အပ်လိုက်တယ်။

ဘိုးလုံးလည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လွဲနေရာက သူ့အမေ့ဆီကိုထလာပြီး ‘ကျွန်တော့်ကို ငွေတစ်ဆယ်ပေးပါ၊ မကြာခင် ကျွန်တော်ပြန်ပေးမယ်’ လို့ သူ့အမေ့ဆီမှာ တောင်းတယ်။

သူ့အမေကလည်း ‘မပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းအလုပ်လည်း ကောင်းကောင်း လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆီက ယူသွားသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို အလကား အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်ပစ်တာပဲ။ မပေးဘူး’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဘိုးလုံးကလည်း ‘ခင်ဗျားငွေကို ကျွန်တော်ပြန်ပေးမယ်၊ ငွေတစ် ဆယ်ပေးပါ’ လို့ ထပ်ပြောတယ်။

အမေကလည်း ‘မပေးဘူး’ လို့ပဲ ပြောပြီးဒီငွေလေးဆယ်ကိုခါတိုင်း လိုပဲ ဦးချက်ဖူးဆီမှာ အပ်ရအောင် တဲအပြင်ထွက်ဖို့လုပ်တယ်။ ဘိုး လုံးလည်း သူ့အမေလက်ထဲကငွေကို အတင်းလိုက်လုတယ်။

မညွှာလည်း ငွေဆုပ်ထားတဲ့သူ့လက်ကို အတင်းဖြေနေတဲ့ဘိုးလုံး ရဲ့လက်ကို ကိုက်လိုက်တယ်။ ဘိုးလုံးလည်း ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ သူ့ အမေရဲ့ပါးစပ်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တာ မညွှာရဲ့ပါးစပ်ထဲက သွေး တွေထွက်လာတယ်။ အနားက ရပ်ကြည့်နေတဲ့ဘိုးသုံလည်း မခံမရပ် နိုင်အောင်ဖြစ်လာပြီး ‘အစ်ကိုကြီးခင်ဗျားလွန်ပြီ’ လို့ ဘိုးလုံးကိုငေါက် လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ဘိုးလုံးဟာ ပိုဒေါသထွက်လာပြီး ‘အံ့မာ...မအေ(...)၊ နင်ကလား ငါ့ကို’ လို့ ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာထောင် ထားတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကို သွားယူတယ်။

မညွှာလည်း သူ့ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေထွက်နေတာကိုတောင် ဂရု မစိုက်နိုင်ဘူး။ သားငယ်ကို ရိုက်မှာစိုးတာနဲ့ သားကြီးနောက်ကို အတင်း လိုက်ရရှာတယ်။ ဘိုးလုံးဟာ သူ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာထောင် ထားတဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကိုယူပြီး ဘိုးသုံကိုရိုက်ရအောင်အလာ မညွှာက ဘိုးလုံးကို အတင်းဝင်ဖက်တယ်။ ဘိုးလုံးလည်း အတင်းရုန်းပြီးအထွက်မှာ မညွှာ ဟာ ဆွဲမိဆွဲရာကိုဆွဲလိုက်တာ ဘိုးလုံးရဲ့လုံချည်စကို ဆွဲမိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။

ဘိုးလုံးလည်း သိပ်ဒေါသကြီးပြီး သူ့လုံချည်စဆွဲထားတဲ့မညှာ
 ရဲ့လက်ကို တုတ်နဲ့တအားရိုက်လိုက်တာ မညှာရဲ့လက်ကျိုးသွား တယ်။
 မညှာလည်း ‘အံမာလေးတော့’ လို့အော်ပြီး ဘိုးလုံးကိုဆက်မဆွဲ
 နိုင်တော့ဘူး။

ဘိုးလုံးဟာ မညှာရဲ့လက်က လွတ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ‘ဘိုးလုံး
 နင်လွန်ပြီနော်၊ နင်လွန်ပြီနော်’ လို့ သူ့အမေဟာ ငယ်သံပါအောင်
 အော်ပြောနေတဲ့အထဲက ဘိုးသုံကို တအားပြေးရိုက်တာပဲ။ တစ်ချက်
 က ဘိုးသုံရဲ့နဖူးကိုထိသွားတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ချိုစောင်းနား
 ဆီကို ထိသွားတယ်။ နှစ်ချက်စလုံးပေါက်ပြီး သွေးတွေထွက်လာ
 တယ်။ ဒုတိယအချက်အရိုက်ခံရပြီး ဘိုးသုံဟာ မတ်တပ်မရပ်နိုင်တော့
 ဘူး၊ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတယ်။ ဘိုးလုံးလည်း သူ့အမေလက်ထဲ
 က ငွေလေးဆယ်စလုံးကိုယူပြီး ဖဲဝိုင်းထွက်သွားတယ်။

မညှာဟာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကျိုးနေတယ်။ သားဘိုးသုံ
 လည်း သွေးတွေနဲ့လဲနေတယ်ဆိုတော့ ပြန်ပြီးလုမနေနိုင်တော့ပါဘူး၊
 လဲနေတဲ့သားငယ်ဆီကိုသွား၊ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဘိုးသုံရဲ့ဦးခေါင်းပေါ်
 အသာတင်။ ဘိုးသုံ၊ ဘိုးသုံ၊ သား.....သား ရေသား လို့ခေါ်ရင်း မျက်
 ရည်တွေကျနေရှာတယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတော့မှ ဘိုးသုံသတိရ
 လာပြီး ထထိုင်တယ်။

အမေလက် ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲလို့မေးပြီး ကျိုးနေတဲ့လက်ကို
 ယောင်ပြီး ကိုင်မိတဲ့အခါ အကိုင်မခံနိုင်ဘူး။ ဘိုးသုံလည်း သူ့မိတ်ဆွေ
 ကြီးဦးချက်ဖူးကိုသတိရတာနဲ့အမေခဏနေဦးနော်၊ ဦးတို့ကို ကျွန်တော်
 သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း ဘိုး
 သုံဆီကအဖြစ်အပျက်တွေကို အကုန်သိပြီးတာနဲ့ သမီးမြတင့်နဲ့ မြ
 ဆင့်တို့ကို ဘိုးသုံနဲ့အတူ အရင်ကြိုပြီးလွှတ်လိုက်တယ်။ ရေဇွေးတည့်

ထားဖို့လည်း မှာလိုက်တယ်။ ကျိုးသွားတဲ့လက်ကို ကျပ်စည်းပေးဖို့ တုတ်တစ်ချောင်းခပ်မြန်မြန်လုပ်၊ ရှိတဲ့ဆေးနဲ့ ကျပ်စည်းဖို့အဝတ်စကို ယူပြီး ဦးချက်ဖူးလည်း မကြာခင် ထပ်လိုက်သွားတယ်။

ဦးချက်ဖူးနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်တို့ တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ ပြုစုကြ တယ်။ တအောင့်လောက်ရှိတဲ့အခါ ‘အမေ့ကို နှိပ်ပေးစရာနဲ့ ပရိတ် ရွတ်စရာရှိသေးတယ်။ အခုညကျပ်စည်း ထားတာကတော့ ယာယီပဲ၊ မနက်ကျတော့မှ ဆေးရုံကိုငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်’ လို့ပြောပြီး ဦးချက်ဖူး ပြန်သွားတယ်။

သမီးမြတင့်နဲ့ မြဆင့်တို့လည်း ကူညီစရာရှိတာကလေးတွေကို ကူညီပေးပြီး တစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့အခါ ပြန်သွားကြတယ်။

မညာလည်း သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရင်း လက်ကကိုက်တာနဲ့ ညည်းနေတယ်။ ဘိုးသုံလည်းသူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေရင်း စိတ်တွေဟာ ဟိုရောက်ဒီရောက်ရောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်အများဆုံးရောက် နေတာကတော့ တခြားဟာမဟုတ်ဘူး။ ‘ဒင်းဟာ သိပ်ရက်စက်တယ်။ အမေရဲ့ပါးစပ်ထဲက သွေးထွက်အောင်ထိုးရက်တယ်။ လက်ကိုလည်း ရိုက်ချိုးရက်တယ်။ အမေနဲ့ငါတော့ သူသတ်လို့သေရမှာပဲ၊ သူ့ကို ငါသတ်ရင် သူနဲ့ငါသာသေမယ်။ အမေအသတ်မခံရတော့ဘူး’ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်တယ်။

အတော်ကလေးကြာတဲ့အခါ ဘိုးသုံဟာ သက်မချလိုက်ပြီးနောက် ဖေးမှာ သားလှီးဓားကိုသွားသွေးနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ သစ်သား ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကို သူ့အိပ်တဲ့ဖျာအောက်မှာ သွင်းထားလိုက်တယ်။

သန်းခေါင်ကျလာတော့ ဘိုးလုံးဖဲရှုံးပြီး ပြန်လာတဲ့အသံကို ဘိုးသုံ ကြားရတယ်။ ဘိုးသုံလည်း အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ ဆယ့်ငါး မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဘိုးလုံးဟောက်သံကိုကြားရတယ်။ အဲဒါနဲ့

ဘိုးသုံဟာ ဓားကိုခါးမှာထိုး ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကိုမြဲမြဲကိုင်ပြီး ဘိုးလုံး အိပ်ရာကိုထသွားတယ်။ ရောက်တာနဲ့ စောင်းလျက်အိပ်နေတဲ့ဘိုးလုံး ရဲ့နားထင်ကို ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ တအားရိုက်လိုက်တာ ငရုတ်ကျည် ပွေ့ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားတယ်။ ဘိုးလုံးဟာ ကုန်းထပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘိုးသုံကအပေါ်က အတင်းဖိပြီး သားလှီးဓားနဲ့ဘိုးလုံးရဲ့ လည်ပင်းကိုလှီးချလိုက်တာ သားနှစ်ယောက်ကိုဖျဉ်ဖို့ အမေအနား ရောက်လာတဲ့အခါ ဘိုးလုံးမှာအသက်မရှိတော့ဘူး။

ဘိုးလုံးဟာ မညှာအပေါ်မှာ အတော်ဆိုးခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမရှု မလှမြင်ရပြန်တော့လည်း မိခင်တို့ရဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ မချီတင်ကဲဖြစ်ပြီး မညှာဟာသားကြီးဘိုးလုံးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ကျနေတယ်။

ဘိုးသုံလည်း သူ့အမေနားသွားပြီး မငိုနဲ့အမေ၊ သူမသေရင် သူ သတ်လို့အမေသေမှာပဲ။ ကဲအမေ ကျွန်တော်အမေနဲ့ တစ်သက်လုံးမခွဲ ဘဲ အမေရဲ့ကျေးဇူးတွေကို တတ်နိုင်သလောက်ပြန်ဆပ်မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော်ဒီမှာနေလို့မဖြစ်တော့ ဘူး။ ကျွန်တော်မရှိတဲ့အခါ အမေကိုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ ဦးကို ကျွန်တော်အပ်ပစ်ခဲ့ပါမယ်' လို့ပြောတယ်။

'ငါ့သားဘယ်သွားမလို့လဲ' လို့ အမေက မျက်ရည်တွေကျပြီး မေး တယ်။

သားကလည်းမျက်ရည်တွေ မဆည်နိုင်တော့ဘဲ 'မပြောတတ်သေး ဘူးအမေ၊ ဦးနဲ့တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ ကဲ....ကျွန်တော်မြန်မြန်သွားမှပဲ အမေ၊ ဒီမှာကြာရည်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ပြောပြီး သူ့အမေကို ဘိုး သုံကန်တော့တယ်။

အမေလည်းရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုရင်း ထိမယ့်ခလုတ်ဆုတ်ပါစေ၊ လာ မယ့်ဆားဝေးပါစေ၊ ငါ့သားသူတော်ကောင်းလိုရာဆုနဲ့ပြည့်စုံပါစေကွယ်

လို့ ဆုတောင်းနေတယ်။

ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးကိုနှိုးပြီး တွေ့တွေ့ချင်း 'ဦးရေ၊ အစ်ကိုကြီး ကိုတော့ ကျွန်တော်သတ်လိုက်ပြီ' လို့ ပြောတယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း အတော်အံ့အားသင့်ပြီး ဘိုးသုံကိုကြည့်နေတယ်။

ပြီးတော့မှ 'ကျွန်တော်ထွက်ပြေးရရင် ကောင်းမလား၊ သူကြီးအိမ်မှာသွားပြီး အဖမ်းခံရရင် ကောင်းမလား' လို့ ဘိုးသုံက ဦးချက်ဖူးကို မေးတယ်။

ဦးချက်ဖူးက 'ထွက်လည်းမပြေးနဲ့၊ သူကြီးဆီကိုလည်း သွားအဖမ်းမခံနဲ့' လို့ပြောပြီး အကြံတစ်ခုကိုပေးလိုက်တယ်။

ဘိုးသုံလည်း သိပ်ဝမ်းသာပြီး အိမ်ပြန်သွားတယ်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာတဲ့အခါ 'ကယ်တော်မူကြပါ၊ ကယ်တော်မူကြပါ' ဆိုတဲ့ ငယ်သံပါအောင်အော်နေတဲ့ မညွှာရဲ့အသံကို အိမ်နီးနားချင်းတွေကြားပြီး ကူရအောင်ပြေးလာကြတယ်။

အိမ်နီးနားချင်းတွေရောက်လာတဲ့အခါ မညွှာက 'လူဆိုးတွေ သူ့တဲပေါ်တက်လာပြီး သားကြီးကိုလည်း သတ်သွားတယ်၊ သားငယ်ကိုလည်း ထိပ်မှာနှစ်ချက်ရိုက်သွားတယ်၊ သူ့လက်ကိုလည်း ရိုက်ချိုးသွားတယ်။ ကယ်တော်မူကြပါ' လို့ ငိုပြီးတိုင်တယ်။

မကြာမီ သူကြီးရောက်လာလို့ မညွှာက ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ထပ်ပြီးတိုင်တယ်။ အဲဒီလို ဦးချက်ဖူးအကြံအစည်ကောင်းတာနဲ့ ဘိုးသုံလည်း စက်တိုင်မတက်ရတော့ဘူး။ အမေမညွှာလည်း သူ့သားနဲ့ မခွဲရတော့ဘူး။ သူ့အမေကို တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးနေချင်တဲ့ဘိုးသုံရဲ့ ဆန္ဒကြီးလည်း ပျက်မသွားရတော့ဘူး။

အခန်း ၃

ပရိတ်တရားတော်ရဲ့အကျိုး

ဘိုးသုံဟာ သွေးဆာနေတဲ့သူငယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မတတ်နိုင်လွန်းလို့ ဘိုးလုံးကိုသတ်လိုက်ရတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အစိုးရအပြစ်ဒဏ်ကို မခံရပေမဲ့ သူဝမ်းမသာဘူး။ ဘိုးလုံးကိုသတ်ခဲ့မိတာကိုပဲ သူ့မျက်စိထဲမှာ ခဏခဏမြင်နေတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီအကြောင်းကိုဦးချက်ဖူးကို ဘိုးသုံကပြောပြတယ်။ ဦးချက်ဖူးက ‘ပရိတ်ရွတ်၊ ပရိတ်ရွတ်ရင် ဒီအာရုံတွေ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်’ လို့ အကြံပေးတယ်။

အဲဒီလိုအကြံပေးပြီးတော့မှ ဦးချက်ဖူးက ‘မောင်ဘိုးသုံ မင်း ပရိတ်ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရသလဲ’ လို့ ဘိုးသုံကိုမေးတယ်။

‘တစ်ပုဒ်မှမရဘူး’ လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

‘ပရိတ်ကို ဘာကြောင့်ရွတ်သလဲ’ လို့ ဦးချက်ဖူးက ထပ်မေးတယ်။
‘မသိဘူး’ လို့ ဘိုးသံကပြန်ဖြေတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဦးချက်ဖူးက ‘ပရိတ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်
မူခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေပဲကွယ့်။ အဲဒီတရားတော်တွေကိုမရွတ်ခင် နတ်
တွေကိုတရားနာလာကြဖို့ ရှေးဦးစွာပင့်ရတယ်။ အဲဒီလိုပင့်ပြီးမှ တရား
တော်တွေကိုရွတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ပရိတ်ရွတ်တယ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်
ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေကို နတ်တွေနာရအောင် လုပ်
တာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ပရိတ်ရွတ်တိုင်း နတ်တွေကို ဘုရား တရားတော်
တွေ လှူတယ်လို့လည်းဆိုနိုင်တယ်။ ဒီလိုတရားတော်တွေကို လှူတဲ့
အလှူဟာ တခြားဘယ်အလှူနဲ့မှမတူဘူး။ အခုမောင်ဘိုးသံတို့၊
ဦးတို့တစ်တွေ အမေကိုလုပ်ကျွေးပြုစုနေတဲ့အလှူတွေဟာ အင်မတန်
အကျိုးကြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တရားအလှူကို ဒီအလှူတွေ လိုက်လို့မမီနိုင်
ဘူး။ တရားအလှူကို ဘယ်အလှူမှလိုက်လို့မမီနိုင်ဘူး။ ‘သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ
ဇိနာတိ’ လို့ မြတ်စွာဘုရားဟောထားသော အထင်အရှားရှိတယ်။
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီလို ‘အားလုံးသောအလှူတွေထဲမှာ ဓမ္မအလှူဟာ
အမြတ်ဆုံးပဲ’ တဲ့။ အဲဒါကြောင့် မောင်ဘိုးသံလည်း ပရိတ်ကို နေ့တိုင်းကြီး
စားပြီး ရွတ်စေချင်တယ်’ လို့ပြောတယ်။

အလှူတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံးအလှူလို့ ဦးချက်ဖူးပြောတာကို ကြား
ရပြီးကတည်းက ဘိုးသံမှာ ပရိတ်ရွတ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ရှေးကထက်ပို
ပြီး ပြင်းထန်လာတယ်။

အဲဒါကြောင့် ‘ဦးရယ်၊ ပါဠိကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမဖတ်
တတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီပါဠိအရှည်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်အလွတ်ရ
အောင်ကျက်နိုင်ပါ့မလား’ လို့ဘိုးသံက ဦးချက်ဖူးကို မေးတယ်။

ဦးကျည်ပွေ

‘မောင်ဘိုးသံ့ရယ်၊ တို့ရာဇဝင်ထဲမှာ ပုဂံခေတ် ‘ကျစွာ’ ဆိုတဲ့ မင်းတစ်ပါးရှိတယ်။ ဒီမင်းဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း တော်တော် တတ်တယ်၊ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း ကြည်ညိုတယ်၊ ရဟန်းတော် တွေကိုလည်း ထောက်ပံ့လှူဒါန်းတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ရဟန်းအိုကြီး တစ်ပါးဟာ ပေရွက်နဲ့ ကညစ်တံကိုအလှူခံရအောင် နန်းတော်ကို ကြွ သွားတယ်။ မင်းကြီးက ဒီပစ္စည်းတွေရရင် ဘာလုပ်မလို့လဲမေးတဲ့အ ခါ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုသင်မယ်လို့ ဖြေတယ်။ ‘အရှင်က သင်ဖူးတဲ့ အခံ ရှိသလား’ လို့မေးတယ်။ ‘မရှိဘူး၊ အခုမှစပြီးသင်ရမယ်’ လို့ ရဟန်း ကြီးကဖြေတယ်။ ‘အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’ လို့ မင်းကြီးက ဆက် ပြီးမေးတဲ့အခါ ‘ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ’ လို့ ဖြေတယ်။ အဲဒီအခါ မင်းကြီး က ပြုံးပြီး ‘အရှင်ဘုရား၊ ကျည်ပွေမှာ အတက်ပေါက်ရင်သာပေါက် ရမယ်၊ အရှင်ဘုရား ပိဋကတ်သုံးပုံတတ်ဖို့ ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နှစ်အတော်ကြာတဲ့အခါ ဒီရဟန်းကြီးဟာ ကျည်ပွေမှာသစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းကိုချည်ပြီး နန်းတော်ထဲကို ပြန်သွားတယ်။ မင်းကြီးနဲ့တွေ့ တဲ့အခါ ‘မင်းကြီး၊ ကျည်ပွေမှာအတက်ပေါက်လာပြီ။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ပိဋကတ်ထဲက ကြိုက်တာမေး၊ ငါဖြေမယ်’ လို့ပြောပြီး ရေကန်ထဲမှာ ရဟန်းကြီးက ငုပ်နေတယ်။ ရေထဲကပေါ်လာတာနဲ့ မင်းကြီးက မေး ရတယ်။ ရဟန်းကြီးလည်း ချက်ချင်းဖြေနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုမင်းကြီး မေးတိုင်း ဖြေနိုင်တော့မှ မင်းကြီးက ‘တပည့်တော် ပြက်ရယ်ပြုခဲ့မိ တာ မှားပါတယ်’ လို့ ရဟန်းကြီးကို ဝန်ချတောင်းပန်ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ရဟန်းကြီးဟာ ‘ဦးကျည်ပွေ’ လို့ နာမည်တွင်သွား တယ်။

ဒီဦးကျည်ပွေ့တောင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်လိုဖြစ်နိုင်သေးရင် မောင်ဘိုးသုံ၊ မင်းကော ဘာဖြစ်လို့ ပရိတ်ကို ကျက်လို့မရနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာအလုပ်များနေရင် အလွတ်ကျက်ဖို့မလိုသေးပါဘူး။ စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီးရွတ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုစာကြည့်ပြီးရွတ်တာ ကြာလာတော့ သူ့ဟာသူအလိုလို ရလာတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ စာကြည့်ရွတ်နိုင်အောင် ပါဠိကိုဘယ်လိုဖတ်ရတယ်ဆိုတာ မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါသင်ပေးမယ်၊ မခက်ပါဘူးကွာ။ မြန်မာစာဖတ်တတ်ရင် ပါဠိကိုလည်း ခဏလေးနဲ့ ဖတ်တတ်တာပါပဲ။ ဒီကနေ့တော့ မင်းစပြီးရွတ်ရမယ့် မေတ္တာသုတ်အကြောင်းကို ငါနည်းနည်းပြောပြမယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီမေတ္တာသုတ်ကို ဘာကြောင့်ဟောရတယ်၊ ဒီလိုဟောတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ တွေပေါ့ကွယ်။ ဒါတွေကိုသိထားရင် မေတ္တာသုတ်အပေါ်မှာ မင်းရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေ ပိုပြီးတိုးတက်လာမယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခုပြောမှာ တွေကို မင်းဂရုစိုက်ပြီးနားထောင်။

မေတ္တာသုတ် ရွတ် ရကျိုး

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့အခါ ရဟန်းငါးရာဟာ မြတ်စွာဘုရားဆီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုနာယူပြီး တရားအားထုတ်ရအောင် တောတစ်ခုကို ကြွသွားတယ်။ ဒီရဟန်းတော်များ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာရှိကြတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်တွေဟာ ရဟန်းတော်တွေရဲ့ သီလတန်ခိုးကြောင့် သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ မနေနိုင်ဘဲ သားငယ်၊ သမီးငယ်တွေကိုခေါ်ပြီး တခြား

မှာ သွားနေရတယ်။ ဒီလိုနေရတာ အတော်ကြာလာတော့ ရုက္ခစိုးနတ်
 တွေစိတ်ဆိုးလာပြီး သစ်ပင်ရင်းတွေမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ရဟန်း
 တွေကို အမျိုးမျိုးခြောက်လှန့်ပြတယ်။ အပုပ်နဲ့တွေပေးတယ်။ ရဟန်း
 တွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီး တရားအားမထုတ်နိုင်ကြဘူး။ အတော်
 များများဟာ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး အတော်တောင်ပိန်ချိုးသွားကြတယ်။
 အဲဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားဆီကို ဒီရဟန်းတော်တွေ ပြန်ကြွသွားပြီး
 အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထားကြတယ်။ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက
 ‘ချစ်သားတို့၊ သင်တို့မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရဖို့ သင်တို့ရဲ့နေရာ
 ဟောင်းထက် ကောင်းတဲ့နေရာကို ငါဘုရားမမြင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီ
 နေရာဟောင်းကိုပဲ ပြန်သွားကြ။ ငါဘုရား လက်နက်ကောင်းတစ်ခု
 ပေးလိုက်မယ်၊ ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့’ ဆိုပြီး ဒီ ‘မေတ္တာသုတ်’ ကို ဟော
 တော်မူတာပဲ။

‘ရဟန်းတော်တွေလည်း သူတို့ရဲ့နေရာဟောင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့
 အခါ တောအုပ်ထဲကို မဝင်ခင်ကတည်းက ဒီမေတ္တာသုတ်ကိုရွတ်သွား
 ကြတယ်။ ဒီမေတ္တာသုတ်ရဲ့တန်ခိုးကြောင့် အရင်တုန်းကခြောက်လှန့်
 ပြခဲ့ကြတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်တွေဟာ တောအုပ်ဝကနေပြီး ရဟန်းတော်တွေ
 ကို ခရီးဦးကြိုပြုကြတယ်။ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေကို လှမ်းယူကြတယ်။
 ကျောင်းနဲ့ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့နေရာတွေမှာ တံမြက်စည်းလှဲပေးတယ်။
 သောက်ရေ၊ သုံးရေခပ်ပေးတယ်။ ရဟန်းတော်တွေကို နှိပ်ပေးတယ်။
 ရဟန်းတော်တွေလည်း အခြောက်အလှန့်အနှောင့်အယှက်၊ အဖျက်အ
 ဆီးတွေမရှိဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့တရားအားထုတ်ရတဲ့အတွက် မကြာ
 ခင်ရဟန္တာတွေဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီမေတ္တာသုတ်ကို စပြီးရွတ်နှင့်ဦး။ တော်တော်လည်
 လည်ပတ်ပတ်ရွတ်နိုင်ပြီဆိုတော့မှ တခြားသုတ်ကိုတက်ပြီး သင်ပေး

မယ်။ ‘မေတ္တာသုတ်ရွတ်နည်းကို သင်ရအောင် မနက်ဖြန်လာခဲ့’ လို့ မှာလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ဘိုးသုံလာတဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးက ‘ပရိတ်ရွတ်ရင် ရှေးဦးစွာ နတ်တွေပင့်ရတယ်လို့ မနေ့ကဦးပြောလိုက်တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ နတ်ပင့်တဲ့ ပါဠိရွတ်နည်းကို မင်းစပြီးသင်ရမယ်။ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ မင်းဟာမင်း စမ်းပြီးဖတ်၊ မှားတဲ့နေရာမှာ ငါပြင်ပေးမယ်’ လို့ဆိုပြီး ဘိုးသုံကို သူ့အသင့်ယူထားတဲ့ ပရိတ်စာအုပ်ပေး လိုက်တယ်။

ဘိုးသုံလည်း နတ်ပင့်ကိုလျှောက်ဖတ်တယ်။ အဲဒီလိုဖတ်နေရင်း ‘ပါဠိဆင့်တွေကိုမြင်ပြီး စမ်းမကြည့်ဘဲနဲ့ ငါ့ဟာငါလန့်နေတာပဲ၊ အခု တော့ ပါဠိဖတ်ရတာ သိပ်မခက်လှပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပြင်ပေး မယ့်ဆရာရှိရင် ဖတ်ရတာအလွယ်ကလေးပဲ’ လို့ ဘိုးသုံသဘောပေါက် နေတယ်။

ဦးချက်ဖူးလည်း ဘိုးသုံရဲ့အမှားတွေကို ဘေးကနေပြီးပြင်ပေးနေ တယ်။ နတ်ပင့်ကို တော်တော်ကလေးဖတ်နိုင်တော့ မေတ္တာသုတ်ကို ဖတ်ပြန်တယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ပြင်ပေးတယ်။

မေတ္တာသုတ်ကို အတော်ကလေးဖတ်နိုင်ပြီဆိုတော့မှ ဦးချက်ဖူးက ‘မောင်ဘိုးသုံရေ၊ ပရိတ်ရွတ်တိုင်း နတ်ပင့်ကိုစရွတ်ရတယ်ဆိုတာတော့ မင်းသိပြီနော်’ လို့မေးတယ်။ ဘိုးသုံက ခေါင်းညိတ်တယ်။

အဲဒီတော့ ဦးချက်ဖူးက ‘ပရိတ်ရွတ်ပြီးတဲ့အခါ အဲဒီကြွလာတဲ့ နတ် တွေ ကြွလိုရာအရပ်ကို ပြန်ကြွနိုင်ကြပါပြီ’ လို့ ဆိုရတယ်။ အစည်း အဝေးတစ်ခုကို ပထမလူတွေလာအောင် ဖိတ်ရတယ်။ အစည်းအဝေးပြီး တဲ့အခါ အစည်းအဝေးပြီးပါပြီလို့ အစည်းအဝေးတက်တဲ့ လူတွေကို ပြော ရသလိုပေါ့ကွယ်။ နတ်တွေတရားနာလာအောင် ရွတ်တဲ့စာကို ‘နတ်ပင့်’

လို့ခေါ်တယ်။ နတ်တွေကြွလို့ရာအရပ်ကို ပြန်ကြွဖို့ ရွတ်တဲ့စာကို 'နတ်ပို့' လို့ခေါ်တယ်။ ပရိတ်မရွတ်ခင် နတ်ပင့်ကိုရွတ်ရသလို ပရိတ်ရွတ်ပြီးရင် နတ်ပို့ကိုရွတ်ရတယ်။ အဲဒီလိုနတ်ပို့တဲ့သုတ်ကို ပုဗ္ဗဏှသုတ်လို့ခေါ် တယ်။ ဒီသုတ်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို သစ္စာဆိုပြီး မေတ္တာပို့တာ တွေပါတယ်။ သိပ်သာယာတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ အနက်ကိုမင်းဖတ် ရရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာမယ်။ အဲဒီသုတ်ကိုလည်း 'မင်းရွတ်ရမယ်' လို့ ဦးချက်ဖူးကပြောတယ်။

အဲဒါနဲ့ ပုဗ္ဗဏှသုတ်ကို ဘိုးသုံဆက်ဖတ်တယ်၊ ဦးချက်ဖူးလည်း ဆားကနေပြီး ပြင်ပေးနေတယ်၊ အတော်ကြာပြီဆိုတော့မှ ဘိုးသုံလည်း ပရိတ်စာအုပ်ကိုယူပြီး အိမ်ကိုပြန်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း မအိပ်ဘူး။ သူ့အမေကိုနှိပ်ပေးပြီး နတ်ပင့်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ် တွေကို အခေါက်ခေါက်ရွတ်နေတာ ည ၁၁ နာရီခွဲလောက်အထိ ရောက်သွားတယ်။

အလုပ်ဆင်းတဲ့အခါလည်း ဘိုးသုံဟာ ပရိတ်စာအုပ်ကိုယူသွားပြီး အလုပ်နည်းနည်းအားတာနဲ့ ပရိတ်ကိုကောက်ဖတ်နေတာပဲ။ ခုနစ် ရက်လောက်ဆက်ပြီး ဘိုးသုံဟာဦးချက်ဖူးအိမ်ကိုတောင် မသွားနိုင် ဘူး။ ပရိတ်ကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်နေတာနဲ့ နတ်ပင့်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ်တွေကို နှုတ်တက်ရသလောက်နီးနီးဖြစ်သွားတယ်။ ခုနစ် ရက်လောက်ကြာပြီးမှ ဘိုးသုံဟာ ဦးချက်ဖူးအိမ်ကိုရောက်သွားတယ်။

'ဦးလေးရေ ပရိတ်ကို ခပ်သွက်သွက်ကလေးရွတ်နိုင်လာပါပြီ' လို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဦးချက်ဖူးကို ပြောပြတယ်။

'ကဲ...မောင်ဘိုးသုံ၊ မင်းဒီပရိတ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိရရင် ဒါထက်ဝမ်းသာဦးမယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ စာအုပ်ရဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပါတယ်၊ ကိုယ်ရွတ်နေတဲ့ပရိတ်ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုသိပြီးရွတ်ရင်

ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်' လို့ ဦးချက်ဖူးက ပြောပြတယ်။
 ဘိုးသုံကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့' လို့ ပြန်ပြောတယ်။
 နောက်ဆယ်ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးက “မောင်ဘိုး
 သုံ...၊မေတ္တသုတ်ကိုတော့ မင်းဟာအတော်ကျေနေပါပြီ။ ဒီကနေ့
 ရတနာသုတ်ကို တက်ရအောင်။ ရတနာသုတ်အကြောင်းကို ဦးပြောပြ
 မယ်၊ မင်း ရိုရိုသေသေနာနော်” လို့ အစချီလိုက်တယ်။
 ဘိုးသုံက “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ရတနာသုတ် ရွတ် ရကျိုး

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက ဝေသာလီပြည်မှာ ငတ်
 မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ကပ်ကြီးဆိုက်ရောက်တယ်။ လူတွေအတော်များများ
 ငတ်ပြီးသေကြတယ်။ အလောင်းတွေကို အကုန်လုံးမမြှုပ်နိုင်တော့ဘူး၊
 ဒီလိုပဲပစ်ထားရတယ်။ အဲဒီလူသေတွေက ထွက်တဲ့အပုပ်နဲ့တွေ့ကြောင့်
 ဘီလူးတွေ၊ သရဲတွေမြို့ထဲဝင်လာပြီး ဝေသာလီပြည်သူပြည်သားတွေ
 ကို နှိပ်စက်ဖမ်းစားကြပြန်တယ်။ မူလအပုပ်နဲ့တွေ့မှာ ဘီလူးတွေ၊
 သရဲတွေစားထားတဲ့လူသေကောင်တွေရဲ့ အပုပ်နဲ့တွေ့က ထပ်တိုးပေး
 လိုက်တဲ့အတွက် အပုပ်နဲ့တွေ့က မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး ရောဂါဆိုး
 တွေ ပေါ်လာကြပြန်တယ်။

အဲဒီအခါကျတော့ မင်းတွေနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ တိုင်ပင်ကြ
 ပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့မြတ်စွာဘုရားကို သွားပင့်ကြ
 တယ်။ ဝေသာလီပြည်ရဲ့ မြေကြီးပေါ်ကို မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ခြေချတော်
 မူတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မိုးအကြီးအကျယ် ရွာချတယ်။ လူသေကောင်
 တွေနဲ့ အပုပ်အသိုးတွေမှန်သမျှ မိုးရေတွေထဲမှာ မျောပါသွားကုန်ကြ

တယ်။

ဝေသာလီပြည်တွင်းကို ရောက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သြဝါဒ အရ အရှင်အာနန္ဒာရယ်၊ ရဟန်းသံဃာတော်တွေရယ်၊ ဝေသာလီပြည် သူပြည်သားတချို့ရယ် ဝေသာလီမြို့ကိုပတ်ပြီး ရတနာသုတ်ကို တစ် ညလုံးရွတ်ကြတယ်။

အဲဒီအခါ မြို့တွင်းဝင်နေတဲ့ ဘီလူးတွေ၊ သရဲတွေလည်း ထွက် ပြေးကုန်ကြတယ်။ မမာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့လူတွေလည်း ကျန်းမာလာ ကြတယ်။ ဒီရတနာသုတ်ဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားတရား သံဃာရတနာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်တော်တွေကို ချီးကျူးပြီး ဒီဂုဏ်တော်တွေ နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရတနာသုံးပါးဟာ လောကီရတနာတွေထက်မြက်တယ်။ ဒီမှန်ကန်တဲ့သစ္စာစကားကြောင့် ဝေသာလီပြည်သူပြည်သားတွေ ချမ်း သာကြပါစေလို့ သစ္စာဆိုတဲ့သုတ်တော်ကြီးဖြစ်တယ်။

‘အဲဒီ ရတနာသုတ်ကို မင်းတိုးပြီး ရွတ်လိုက်ဦးကွာ’ လို့ ဦးချက် ဖူးကပြောတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ’ လို့ပြောပြီး ဘိုးသုံဟာရှေးတုန်းကအတိုင်းပဲ လျှောက်ဖတ်တယ်။ ဦးချက်ဖူးက အမှားတွေကိုပြင်ပေးတယ်။ ဘိုးသုံ ဟာ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဦးချက်ဖူးပြောတဲ့အတိုင်း မေတ္တာသုတ်နဲ့ ရတနာ သုတ်ရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို လျှောက်ဖတ်ကြည့်တယ်။ အင်မတန် သဘောကျတဲ့အတွက် ရှေးတုန်းက တစ်ခါမှမဖြစ်စဖူး တစ်ကိုယ်လုံး ပီတိတွေထူးထူးကဲကဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနေ့ညလည်း သန်းခေါင်ကျော် လောက်ရှိမှ မနက်အလုပ်ဆင်းစရာရှိသေးတာနဲ့ အတင်းအိပ်ပစ်လိုက် ရတယ်။

နောက်ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ ‘မောင်ဘိုးသုံရေ၊ ဓမ္မ စကြာသုတ်ကို တိုးပြီးရွတ်လိုက်ဦးကွာ’ လို့ ဦးချက်ဖူးက ပြောတယ်။

ဘိုးသုံက 'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ' လို့ဖြေတယ်။

'မင်းဓမ္မစကြာသုတ်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား' လို့ ဦးချက်ဖူးက ထပ်မေးတယ်။

'မကြားဖူးပါဘူး ဦး' လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

'တို့ရဲ့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဟာ ဘုရားဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ရှေးဦးစွာဟောတော်မူတဲ့ သစ္စာလေးပါးတရားတော်ပဲ၊ 'သစ္စာ'လေးပါးဆိုတာ ကိုကော မင်းကြားဖူးသလား' လို့ ဦးချက်ဖူးက မေးတယ်။

ဘိုးသုံက 'ကြားဖူးတယ်' လို့ဖြေတယ်။

'အဲဒီ သစ္စာလေးပါးဆိုတာ ဘာတွေလဲ' လို့ ဦးချက်ဖူးက ထပ်မေးတယ်။

'အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး' လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

ဓမ္မစကြာသုတ် ရုတ်ရကျိုး

သစ္စာဆိုတာ ဘယ်အခါမဆို မဖောက်မပြန် မှန်ကန်သောတရား လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမှန်ကန်တဲ့တရားဟာ လေးပါးရှိတယ်။

အဖန်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရတဲ့ ဆင်းရဲ၊ အိုရတဲ့ဆင်းရဲ၊ နာရတဲ့ဆင်းရဲ၊ လိုတာမရတဲ့ဆင်းရဲအစရှိတဲ့ဆင်းရဲတွေဟာရှိတယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲတွေဆိုတာက သစ္စာတစ်ပါး။

အဲဒီဆင်းရဲတွေက အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေအောင် လုပ်ပေးနေတဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေဆိုတာက သစ္စာတစ်ပါး။

သစ္စာနှစ်ပါးရှိသွားပြီနော်။

ဒီဆင်းရဲတွေအလျဉ်းကိုမရှိတဲ့၊ နည်းနည်းကလေးမှမရှိတဲ့ ချုပ်ငြိမ်းကုန်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာရှိတယ်။ ဒီနိဗ္ဗာန်ဆိုတာက သစ္စာတစ်ပါး။

သစ္စာသုံးပါးရှိသွားပြီနော်။

အဲဒီဆင်းရဲတွေချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်စေနိုင်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကျင့်စဉ်တရားဆိုတာရှိတယ်။ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတာက သစ္စာတစ်ပါး။

အားလုံးပေါင်း သစ္စာလေးပါးရှိသွားပြီ။

ဓမ္မစကြာဆိုတာ ဒီသစ္စာလေးပါး၏ အကြောင်းနဲ့ ဒီသစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားထင်ထင် ကောင်းစွာသိမြင်တော်မူပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားဟာ 'ငါ ဘုရားဖြစ်ပြီး' လို့လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေကို ဝန်ခံတော်မူတယ်ဆိုတာကို ဟောတော်မူထားတဲ့တရားတော်ပါပဲ။

ဒီသစ္စာလေးပါးတရားတော်ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မစကြာကို အမြဲမပြတ်ရွတ်ဖတ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာသဘောပေါက်အောင် သာဓကနှစ်ခုကို ဦးပြောပြမယ်။

လင်းနို့သားငါးရာ

တို့ရဲ့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားမပွင့်ခင်က ဒီကမ္ဘာမှာ ကဿပမြတ်စွာဘုရားဆိုတာ ပွင့်တော်မူသွားတယ်။ အဲဒီကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုထဲမှာ နေကြတဲ့လင်းနို့သားငါးရာဟာ ရဟန်းတစ်ပါးအဘိဓမ္မာရွတ်သံကို ကြားရပြီး ကြည်ညိုတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ကြတယ်။

အဲဒီစိတ်တွေကြောင့် လူတွေ၊ နတ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ကြပြီး တို့ရဲ့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ ရဟန်းငါးရာလာဖြစ်ကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ တာဝတိံသာမှာအဘိဓမ္မာတရားဟောပြီးတရား

အကျဉ်းချုပ်ကို မြောက်ကျွန်းမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ပြန်ဟောတော်မူတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဒီအကျဉ်းချုပ်တရားတော်ကို ခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့ ရဟန်းငါးရာကို ပြန်ဟောတယ်။ ဒီအဘိဓမ္မာတရားကို ကြားနာရပြီး ရဟန်းငါးရာဟာ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

တရားတော်ကိုဘာမှမသိဘဲ တရားသံကိုကြည်ညိုခဲ့တဲ့စိတ် ကြောင့် နောက်ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရပြီး အဘိဓမ္မာတရားတော် ကို နာရရုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ရင် သစ္စာလေးပါးအကြောင်းကိုသိပြီး နေ့စဉ်ဓမ္မစကြာကို ရွတ်နေတဲ့ သူတွေမှာ ဘယ် ပြောစရာရှိ တော့့ မလဲ ၊ ဒီလို ရွတ်နေတဲ့လူတွေဟာ ဒီဘဝမှာပဲ တရားအားထုတ်ပြီး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ် ဉာဏ်တွေကို ရချင်ရ၊ မရသေးရင်ဓမ္မစကြာကို နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ် ရတဲ့ကုသိုလ်တွေကြောင့် လူတွေ၊ နတ်တွေအကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီး အရိမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာ သစ္စာလေးပါးတရား တော်ကိုနာရရုံနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းအားထုတ်မနေရဘဲ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ် ဉာဏ်တွေကို ရနိုင်တယ်။

မောင်ဘိုးသုံကို နောက်ထပ်သာဓကတစ်ခု ပြောပြဦးမယ်။

ပဉ္စဂ္ဂ ပုဏ္ဏားလင်မယား

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ပဉ္စဂ္ဂဆိုတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ လယ်ထဲက ပြန်လာပြီး သူ့အိမ်ထဲမှာ လမ်းဘက်ကိုကျောပေးပြီး ထမင်းစားနေတယ်။ သူ့မိန်းမက သူ့အနားမှာ လမ်းမဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီး ရပ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ ကျွတ်ချိန်တန်ပြီလို့ ဉာဏ်တော်မှာပေါ်လာတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီပုဏ္ဏားကြီးဆီကို ဆွမ်းခံရအောင်သွားတယ်။ မြတ်

စွာဘုရားကို ပုဏ္ဏားကြီးက မမြင်ရဘူး။ ပုဏ္ဏားမကြီးကသာ မြင်တယ်။

အဲဒီတော့ သူ့ယောက်ျားပုဏ္ဏားကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားကို သူစားနေတဲ့ထမင်းတွေဟင်းတွေကို အကုန်လောင်းပစ်လိုက်ရင် ပြန်ချက်ပေးနေရမှာစိုးတာနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို သူ့ယောက်ျားမမြင်ရအောင် မြတ်စွာဘုရားအနားကို အသာကလေးသွားပြီး 'ကန်တော့ဆွမ်းပါ' လို့ တိုးတိုးလျှောက်လိုက်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက 'ငါမသွားဘူး' ဆိုတဲ့အနေနဲ့ ခေါင်းခါပြတယ်။ အဲဒါကိုမြင်ရတော့ ပုဏ္ဏားမကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူမထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြတ်စွာဘုရားက ပုဏ္ဏားကြီးမြင်အောင် အိမ်ထဲကိုရောင်ခြည်တော်တွေလွှတ်လိုက်တယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သူ့မိန်းမရယ်တဲ့အသံကိုလည်းကြားပြီး ရောင်ခြည်တော်တွေကိုလည်း ဖူးရတာနဲ့လမ်းမဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ရတယ်။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတာ သူ့ကိုအကြောင်းမကြားကောင်းလားလို့ ပုဏ္ဏားမကြီးကို ကြိမ်းမောင်းပြီး သူစားလို့တစ်ဝက် ကျန်နေတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို ဆွမ်းလောင်းရအောင် ယူသွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အနားကို ရောက်တဲ့အခါ 'အရှင်ဘုရား...၊ တပည့်တော်စားပြီးသားအကျန်တွေကို ဆွမ်းလောင်းကောင်းပါရဲ့လား' လို့ လျှောက်လိုက်တယ်။

'ဦးဦးဖျားဖျားလည်း လောင်းကောင်းတာပဲ၊ စားပြီးတဲ့အကျန်ကိုလည်း လောင်းကောင်းတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည် ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေလောင်းတာကို သုံးဆောင်ရမယ်' လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

'ဘုရားဖြစ်အောင်မကျင့်ဘဲ မင်းအဖြစ်နဲ့သာနေမယ်ဆိုရင် လေးကျွန်းကိုအစိုးရတဲ့ စကြာဝတေးမင်းဖြစ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါစားပြီးသား

အကျန်ကို မငြင်းပယ်ဘဲ အလှူခံတော်မူတာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ တယ်’ လို့တွေးပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ပုဏ္ဏားကြီးဟာ သိပ်ကြည်ညို သွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ ‘အရှင်ဘုရား၊ ဘိက္ခုဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ခေါ်ပါ သလဲ’ လို့ ဒုတိယမေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်လျှောက်တယ်။

ဒီပုဏ္ဏားလင်မယားဟာ ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် တုန်းက ရဟန်းတွေဟောတဲ့ နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ တရားစကားကိုကြားနာခဲ့ ရဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်မှာ နာမ်ရုပ်ပါတဲ့တရားစကားတော် ကို ကြားရရင် ပုဏ္ဏားလင်မယားနှစ်ဦးစလုံး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရမယ်ဆိုတာကို မြင်တော်မူတာနဲ့ ဘိက္ခုဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးသောနာမ်ရုပ်တွေမှာ ငါ၊ငါ၏ဥစ္စာလို့ တပ်မက်စွဲလမ်းခြင်းမရှိ၊ ဒီနာမ်ရုပ်တွေ ပျက်ပေ၊ကုန်ပေတဲ့ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိတဲ့သူကို ဘိက္ခုလို့ခေါ် တယ်’ လို့ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။

အဲဒီလို နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ တရားစကားတော်ကို ကြားရရုံနဲ့ ပုဏ္ဏား ကြီးလင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီနေရာမှာပဲ အနာဂါမိမဂ်၊ အနာ ဂါမိဖိုလ်ကို ရကြတယ်။

‘အဲဒီတော့ ပရိတ်ရွတ်တာကို တော်ရိလျော်ရိမထင်နဲ့။ ပရိတ်ရွတ် တိုင်းရွတ်တိုင်း မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူခဲ့တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါး၊ သစ္စာလေးပါး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေးသုံး ပါးအစရှိတဲ့ တရားတော်တွေကို ပြန်ပြန်ပြီးသတိရနေလိမ့်မယ်။ ဒီလို အဖန်ဖန်သတိရတဲ့ကုသိုလ်တွေဟာ များလာတဲ့အခါကျတော့ ပါရမီ တွေဖြစ်လာမယ်။ ဒီပါရမီတွေကြောင့် နောင်ပွင့်တော်မူမယ့် အရိမေတ္တ ယျမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ္စာလေးပါးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာရေးသုံးပါးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောတော်မူတာကို နာရရုံနဲ့

မောင်ဘိုးသုံဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်းတရားအားမထုတ်ရဘဲ ပဉ္စဂ္ဂပုဏ္ဏား
ကြီးလင်မယားလို မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရနိုင်တယ်' လို့ ဦးချက်ဖူး
က ပြောပြတယ်။

ဘိုးသုံလည်း သိပ်သဘောကျပြီး ရှေးတုန်းကလိုပဲ ဦးချက်ဖူး ရှေ့မှာ
ခမ္မစကြာကို လျှောက်ဖတ်တယ်။ ဦးချက်ဖူးက ပြင်ပေးတယ်။
သူ့အိမ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ခမ္မစကြာကို အကြိမ်ပေါင်းများ
စွာထပ်ပြီး ရွတ်လိုက်သေးတယ်။

နောက်တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါအနတ္တလက္ခဏသုတ်ကိုတက်
ပြီးရွတ်ဖို့ ဦးချက်ဖူးက မောင်ဘိုးသုံကို တိုက်တွန်းပြန်တယ်။ ဘိုးသုံ
ကိုအနတ္တလက္ခဏသုတ် အဖတ်မခိုင်းခင် ပြောနေကျအတိုင်း ဦးချက်
ဖူးက ဒီလိုပြောပြန်တယ်။

လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြဟ္မာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သတ္တဝါဆိုတာတွေမှာ ခန္ဓာငါးပါးရှိကြတယ်။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ရွတ်ရကျိုး

ဒီခန္ဓာငါးပါးဆိုတာက ...

- (၁) ရူပက္ခန္ဓာ၊
- (၂) ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊
- (၃) သညက္ခန္ဓာ၊
- (၄) သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊
- (၅) ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတာတွေပါပဲ။

ရူပက္ခန္ဓာဆိုတာ ဒီရုပ်ကိုခေါ်တာဆိုပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်

ပြတယ်။

‘မောင်ဘိုးသုံဟာ ကြိုက်တာနဲ့တွေ့ရင် ဝမ်းသာတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ မကြိုက်တာနဲ့တွေ့ရင် ဝမ်းနည်းတယ်၊ စိတ်ဆိုးတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား’ လို့မေးတယ်။

ဘိုးသုံက ‘ဟုတ်ကဲ့’လို့ ဖြေတယ်။ ‘အဲဒီလို စိတ်ချမ်းသာတာ။ စိတ်ဆင်းရဲတာတွေဟာ ဝေဒနက္ခန္ဓာရဲ့သဘောတွေပဲ’

မောင်ဘိုးသုံဟာ မညှာကိုမြင်တဲ့အခါ ‘အမေ’ လို့ သိတယ်။ ဦးကိုမြင်တဲ့အခါ ‘ဦးချက်ဖူး’ လို့ သိတယ်။ မိတ်ဆွေကိုမြင်တဲ့အခါ ‘မိတ်ဆွေ’၊ ရန်သူ့ကိုမြင်တဲ့အခါ ‘ရန်သူ’ လို့ သိတယ်။ မဟုတ်လား’ လို့ ဦးချက်ဖူးက ထပ်မေးပြန်တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ဘိုးသုံက ဖြေတယ်။

အဲဒီလိုသက်ရှိသတ္တဝါတွေကိုမြင်တဲ့အခါ ဒါတွေဟာဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေပဲလို့ သိတာ၊ မှတ်မိတာ၊ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတွေကိုမြင်ရင်လည်း ဒါတွေဟာဘာတွေလဲလို့ သိတာ၊ မှတ်မိတာတွေဟာ သညက္ခန္ဓာရဲ့ သဘောတွေပဲ။

နောက်ပြီးတော့လည်း မောင်ဘိုးသုံဟာ သဘောကျတာတွေနဲ့ တွေ့ရင် ကြည့်လိုက်၊ နားထောင်လိုက်၊ ရှုလိုက်၊ စားလိုက်၊ ပြောလိုက်၊ ထိလိုက်၊ လုပ်လိုက်လို့ မောင်ဘိုးသုံရဲ့ကိုယ်ထဲက မောင်ဘိုးသုံကို တိုက်တွန်းနေတာတွေ။ သဘောကျတာတွေနဲ့တွေ့ရင် မကြည့်နဲ့၊ နားမထောင်နဲ့၊ မရှုနဲ့၊ မစားနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ မလုပ်နဲ့လို့ မောင်ဘိုးသုံရဲ့ကိုယ်ထဲက မောင်ဘိုးသုံကို တိုက်တွန်းနေတာတွေကို မောင်ဘိုးသုံ တစ်ခါတစ်ခါ သတိထားမိရဲ့လား’ လို့ ဦးချက်ဖူးကမေးတယ်။

ဘိုးသုံက ‘ဟုတ်ကဲ့ သတိထားမိပါတယ်’ လို့ ဖြေတယ်။

အဲဒါတွေဟာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာရဲ့ သဘောတွေပဲ။

‘မောင်ဘိုးသုံဟာ တစ်ခုခုကိုမြင်ရင် မြင်တယ်လို့သိတယ်မဟုတ်လား၊ အသံကိုကြားရင် ကြားတယ်လို့သိတယ်မဟုတ်လား၊ အနံ့ကိုရှူရင် နံတယ်လို့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ အရသာတစ်ခုခုကိုစားရင် စားတယ်လို့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုနဲ့ထိမိရင် ထိတယ်လို့သိတယ်မဟုတ်လား’ လို့ ဦးချက်ဖူးကမေးတယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ် ဦး’ လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

‘အဲဒီလိုသိတာတွေဟာ ဝိညာဏက္ခန္ဓာရဲ့ သဘောတွေပဲ’။

‘မောင်ဘိုးသုံဟာ ဒီဝိညာဏက္ခန္ဓာသာ မရှိဘူးဆိုရင် မောင်ဘိုးသုံရဲ့ မျက်စိရှေ့မှာဘာကြီးပဲ ရှိနေနေ မောင်ဘိုးသုံဟာ မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အသံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဘိုးသုံကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အနံ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဘိုးသုံနံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အရသာကိုဖြစ် ဖြစ် မောင်ဘိုးသုံ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အထိအတွေ့ကို ဖြစ်ဖြစ် မောင်ဘိုးသုံသိမှာမဟုတ်ဘူး။’

‘မောင်ဘိုးသုံကို ဦးအရွတ်ခိုင်းတဲ့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ မမြဲဘူး (အနိစ္စ)ချမ်းသာမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲသက်သက်သာဖြစ်တယ် (ဒုက္ခ)။ ငါ့ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါမဟုတ်၊ ငါ့အလိုမလိုက် (အနတ္တ) လို့ ဟောတော်မူထားတယ်။’

‘မောင်ဘိုးသုံဟာ မောင်ဘိုးသုံရဲ့ခန္ဓာငါးပါးမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ တရားသုံးပါးကို မြင်အောင်ကြည့်နိုင်ရင် မောင်ဘိုးသုံဟာ ဒီခန္ဓာငါးပါးမှာ ငြီးငွေ့လာမယ်။ ဒီလို ငြီးငွေ့လာရင် ဒီခန္ဓာငါးပါးမှာ စွဲလမ်းတပ်မက်နေတဲ့စိတ်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်မယ်။ ဒီတပ်မက်နေတဲ့စိတ်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်ရင် မောင်ဘိုးသုံဟာ မအိုရ၊ မနာရ၊ မသေရ၊ မချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ မပေါင်းရ၊ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ မကွေကွင်းရတဲ့ ချမ်းသာခြင်းအစစ်ရဲ့တည်ရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်

ပြုရမယ်။

‘အဲဒီလိုမျက်မှောက်ပြုပြီးရင် မောင်ဘိုးသုံဟာ ဒီတစ်ဘဝပဲ သေရတော့မယ်။ ဒီဘဝပြီးရင် နိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားတဲ့အတွက် အဖန်ဖန်ပဋိသန္ဓေနေရ၊ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ မချစ်သူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရ၊ ချစ်သူတွေနဲ့ ကွေကွင်းရဆိုတဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှမတွေ့ရတော့ဘူး။’

အနတ္တလက္ခဏသုတ်ထဲမှာ အဲဒီတရားတွေကို မြတ်စွာဘုရားဟောထားတော်မူတယ်။

အဲဒီတော့ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ရွတ်နေရင် ဒီတရားတွေကို မောင်ဘိုးသုံနေ့စဉ်သတိရနေမယ်။

ဒီလိုသတိရနေတဲ့အတွက် အခုဘဝမှာပဲ နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် တရားအားထုတ်ရင် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို လျင်လျင်မြန်မြန်ထူးထူးခြားခြားရမယ်။

အကြောင်းမညီညွတ်လို့ အခုဘဝမှာ တရားအားမထုတ်နိုင်သေးရင် ဒီလိုနေ့စဉ်ရွတ်ထားတဲ့ကုသိုလ်တွေကြောင့် လူတွေ၊ နတ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပြီး အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားကို မောင်ဘိုးသုံဖူးရမယ်။

မြတ်စွာဘုရားက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတရားဟောတာကို နာရရုံနဲ့ပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းတရားအားမထုတ်ရဘဲ ပဉ္စဂ္ဂပုဏ္ဏားလင်မယားလို မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို မောင်ဘိုးသုံရရမယ်။

‘ပရိတ်မှန်မှန်ရွတ်တဲ့အကျိုးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲကွယ်။ အဲဒီတော့ မောင်ဘိုးသုံအနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကိုတက်ပြီး ရွတ်လိုက်ဦး’ လို့ ဦးချက်ဖူးကပြောတယ်။

ဘိုးသုံကလည်း သဘောတူတယ်။ အဲဒါကြောင့် အနတ္တလက္ခဏ သုတ်ကို ဦးချက်ဖူးရှေ့မှာ လျှောက်ဖတ်တယ်။ ဦးချက်ဖူးက အမှား တွေကိုပြင်ပေးတယ်။

ဘိုးသုံဟာ စိတ်သိပ်ပါနေတဲ့အတွက် နှစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါ မှာ (၁) မေတ္တာသုတ်၊ (၂) ရတနာသုတ်၊ (၃) ဓမ္မစကြာသုတ်၊ (၄) အနတ္တလက္ခဏသုတ်၊ (၅) ပုဗ္ဗဏှသုတ် ငါးသုတ်စလုံးကို အလွတ်ရ သွားတယ်။

ဒီငါးသုတ်စလုံးကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ရွတ်ရုံသာမကဘူး။ သူ့အလုပ် ဟာ လက်နဲ့လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြော ရတဲ့အခါ လက်ကသူ့အလုပ်ကို လုပ်နေရင်း သူ့ပါးစပ်က တစ်သုတ် ပြီးတစ်သုတ် ရွတ်နေတာပဲ။

အဲဒီလိုရွတ်တာ တစ်လလောက်ကြာလာတော့ ဘိုးလုံးကိုသတ်မိ တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့စိတ်ဆင်းရဲနေတာတွေဟာ ပျောက်ပျက်ကုန်ကြ တယ်။ စိတ်အားငယ်သလိုလိုဖြစ်နေတာတွေလည်း ပျောက်ပျက်ကုန် တယ်။ ပရိတ်ရဲ့တန်ခိုးတွေကို ယုံကြည်မှုကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ တက်လာတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်နေရတယ်။

/

အခန်း ၄

သမီးကညာ ရွယ်ရောက်လာသော်

နောက်ခြောက်လလောက်ကြာတဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးရဲ့အမေကြီးအနိစ္စ ရောက်သွားတယ်။ ဦးချက်ဖူးလည်း သားကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ မိ ခင်ကြီးရဲ့ဈာပနကိစ္စကို သူတတ်နိုင်သလောက် လိုလေသေးမရှိရအောင် ဆောင်ရွက်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးက “မောင်ဘိုးသုံ ရေ၊ မင်းအိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် မင်းနဲ့စပ်ဟပ်ထားတာများရှိပြီလား” လို့ မေးတယ်။

‘မရှိပါဘူး ဦးရယ်’ လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

‘ဒီလိုဆိုရင် မောင်ဘိုးသုံမှာ လူငယ်အချင်းချင်း မေတ္တာရှိနေတာ

များကော ရှိနေပြီလား’ လို့ မေးတယ်။

‘ဦးရယ်....ကျွန်တော့်အမေရဲ့တစ်သက်မှာ ကျွန်တော်အိမ်ထောင် မပြုဘဲ အမေကိုတတ်နိုင်သမျှလုပ်ကျွေးမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော့်မှာ လူငယ်ချင်းမေတ္တာရှိနေတာလည်း မရှိပါဘူး’ လို့ ဘိုးသံကဖြေတယ်။

‘သာဓုကွယ်...သာဓု သာဓု’ လို့ ဦးချက်ဖူးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ် တယ်။

နောက် ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ ဦးချက်ဖူးက ‘မောင်ဘိုးသံ ရေ၊ မြတင့်ကို မောင်ဘိုးသံနဲ့ ဦးစားပေးချင်တယ်’ လို့ နိဒါန်းတွေ မပါဘဲ တဲ့တိုးပြောလိုက်တယ်။

ဘိုးသံလည်း ဦးချက်ဖူးကိုမျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားတယ်။

‘ဦးက ဒီလိုစိတ်ကူးထားတယ်။ မညွှာဟာ နောင်ရေးအတွက် အင် မတန်စိတ်ပူတတ်တယ်၊ သူ့ကိုမုန့်ရောင်းမထွက်ပါနဲ့တော့လို့ပြောပြီး ငွေဝင်လမ်းတစ်ခုခု အစားထိုးမပေးနိုင်ရင် သူနားထောင်မှာမဟုတ် ဘူး။ အဲဒီတော့မင်းတို့အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် မြတင့်က အခုမညွှာရောင်း နေတာတွေကို ထွက်ပြီးရောင်းရမယ်။ မညွှာဟာ အလကားထိုင်မနေ ချင်ဘူးဆိုရင် သူ့ဖို့အိမ်ဆိုင်ကလေးတစ်ခုတည်ပေးထား၊ မောင်ဘိုး သံရဲ့ အမေနားပါစေတော့ကွယ်။ အိုလည်းအိုလာပါပြီ’ လို့ ဦးချက်ဖူး က ပြောတယ်။

ဦးချက်ဖူးရဲ့စီမံကိန်းဟာ သူ့အမေဈေးမထွက်ရတော့တဲ့ စီမံ ကိန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစီမံကိန်းကို ဘိုးသံကြိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လည်း မြတင့်ဟာယဉ်တယ်၊ ဣန္ဒြေရှိတယ်၊ ဝီရိယရှိတယ်၊ လိမ္မာ တယ်။ သူ့အမေမရှိတော့လို့ သူ့သာမိန်းမယူရမယ်ဆိုရင် မြတင့်ကိုယူ

မှာပဲလို့ ဘိုးသုံမကြာခဏ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမိန်းမယူမယ့် အချိန်မှာ မြတင့်လည်းအိမ်ထောင်နဲ့ဖြစ်နေပါပြီလို့လည်း စိတ်မကြာ ခဏ လျှော့ရဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးချက်ဖူးက မြတင့်ကို သူနဲ့ ပေးစားဖို့ စပြီးပြောတဲ့အခါ ဘိုးသုံဝမ်းသာတယ်။ အများကြီးဝမ်းသာ တယ်။

ဒါပေမဲ့ အချက်တစ်ချက်ကြောင့် မိန်းမယူရမှာကို ဘိုးသုံသိပ် ကြောက်နေတယ်။ သူမိန်းမဟာ သူအမေနဲ့မတည့်ရင် ခက်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ သူသိပ်ကြောက်နေတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးချက်ဖူးပြောပြီးတဲ့အခါ 'ဦးရယ်၊ ဦးကိုကျွန်တော် အဖေလိုပဲ သဘော ထားပါတယ်၊ ဦးရဲ့စကားဆိုရင် ကျွန်တော်မပယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမယူရမှာကိုကြောက်နေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ မိန်းမနဲ့အမေနဲ့မတည့်ရင် သိပ်ခက်မှာပဲဆိုတဲ့အချက်ကိုတွေးပြီး ကျွန်တော်မိန်းမယူရမှာကို သိပ်ကြောက်နေပါတယ် ဦးရယ်' လို့ ဘိုးသုံ က ပြောတယ်။ 'ဒါကတော့ မိန်းမဆိုတာ အစားစားရှိပါတယ်၊ မောင်ဘိုးသုံရယ်....။ မြတင့်ဟာ မောင်ဘိုးသုံလည်းအမြင်ပဲ၊ အင်မတန် လိမ္မာတယ်။ မောင်ဘိုးသုံမှာ ဒီလိုကြောက်စိတ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာသိ လို့ ဦးလည်းမြတင့်နဲ့ တမင်ရွေးပြီးပေးစားတာပဲလို့ ဦးချက်ဖူးက ပြော တယ်။ 'ဒီကိစ္စကို အမေနဲ့တိုင်ပင်ပါရစေဦး ဦးရယ်' လို့ ဘိုးသုံကပြန် ပြောတယ်။

ဘိုးသုံအိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးပြောသမျှတွေအားလုံး သူ့အမေကို ပြန်ပြောပြတယ်။ သူ့အမေကတအောင့်လောက်စဉ်းစား ပြီး 'သူ့သမီးကိုယူပါဆိုနေတာ ငြင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလားသားရယ်။ သား မယူရင် လူသတ်မှုကိုဂါတ်သွားတိုင်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ' လို့ မညှာ ကစိုးရိမ်တကြီး ပြန်ပြောတယ်။ 'ဦးဟာဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။

သူတော်ကောင်းကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်းသူအင်မတန်ချစ်ပြီး သူ့ သမီးနဲ့ပေးစားချင်တာပဲ' လို့ ဘိုးသုံကရှင်းပြတယ်။

'အမေတော့ မပြောတတ်ဘူးကွယ်၊ သားဟာသားစဉ်းစား။ သူငယ် မလေးအနေနဲ့တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဣန္ဒြေလည်း အင်မတန်ရှိပါတယ်' လို့ မညွှာက ပြောတယ်။ 'ဣန္ဒြေရှိတာက အရေးမကြီးဘူး။ အမေနဲ့ တည့်ပါ့မလား' လို့ ဘိုးသုံကမေးတယ်။

'သားရယ်၊ ကိုယ့်ချွေးမဖြစ်လာရင် ကိုယ့်သမီးလို သဘောထားရ မှာပေါ့' လို့ မညွှာကပြောတယ်။

ဘိုးသုံက တအောင့်လောက်စဉ်းစားပြီး 'အမေကတော့ သမီးလို သဘောထားမယ်ဆိုတာဟုတ်ပြီ၊ သူက အမေလိုသဘောထားနိုင်ပါ့ မလား' လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။

'ဒီသူငယ်မကလေးကို ကြည့်ရတာ မရိုင်းပါဘူးကွယ်၊ တော်တော် မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိပါတယ်။ ဆိုးမယ်လို့တော့ အမေမထင်ဘူး' လို့ အမေက ဖြေတယ်။

တခြားလူတစ်ယောက်လောက်ကသာ မိန်းမယူဖို့ပြောရင် ဘိုးသုံ ငြင်းလိုက်တာကြာပြီ၊ 'သူယူမယ့် နောက်ယောက်ျားဟာ သူ့သားတွေ ကို နှိပ်စက်မှဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့' လို့တွေးပြီး နောက်လင်ယူရမှာကို သူ့အမေကြောက်သလို 'သူ့မိန်းမဟာ သူ့အမေနဲ့မတည့်ရင် ခက်ရ ချည်ရဲ့လို့တွေးမိပြီး မိန်းမယူရမှာကို သူဒီလောက်ကြောက်နေတယ်။

အခုတော့ သူ့အသက်သခင်လည်းဖြစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူအင်မတန်ရိုသေနေတဲ့ ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင် က သူ့သမီးကိုယူဖို့ ပြောတယ်ဆိုတော့ ဘိုးသုံမှာစဉ်းစားရအင်မတန် ကျပ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူရွတ်နေကျ ပရိတ်တွေကို ထိုင်ရွတ်နေ တဲ့အခါ သူ့စိတ်တွေဟာ ရှေးကလိုမငြိမ်သက်တော့ဘူး။ သိပ်ပြီးလွင့်

နေတယ်။ ပရိတ်ရွတ်ပြီးတော့လည်း အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲရင်း ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ စဉ်းစားနေလိုက်တာသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက် ရှိတော့မှ သူ့အိပ်ပျော်သွားတယ်။

စက်ရုံထဲမှာလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း အရင်ကလို ပရိတ်ကိုကောင်းကောင်းမရွတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့စိတ်တွေဟာ မိန်းမယူသင့်၊ မယူသင့် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုရောက်ဒီရောက် ရောက်နေတယ်။ ညဘက် ရောက်တဲ့အခါ အဖြေတစ်ခုခုကို အတိအကျမပေးနိုင်တာနဲ့ သူ့သွားနေကျအချိန်မှာ ဦးချက်ဖူးတို့အိမ်ကို သူ့မသွားတော့ဘူး။ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ လှဲပြီးစဉ်းစားနေတယ်။

သူ့လာနေကျအချိန် မလာတဲ့အတွက် တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ ဦးချက်ဖူး ဘိုးသုံတို့တဲကို ပေါက်လာတယ်။

ဘိုးသုံနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ‘မောင်ဘိုးသုံ၊ မနေ့က ဦးပြောလိုက်တဲ့ကိစ္စကို မင်းစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးစွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး ဖြစ်မနေနဲ့နော်။ ဦးက တော့မင်းကို သားအရင်းလိုလည်းချစ်နေတယ်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သင့်တင့်တဲ့သူတစ်ဦးဦးနဲ့ ပေးစားဖို့ မိဘဝတ္တရားတွေလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မနေ့ကကိစ္စကို ပြောလိုက်တာပဲ။ မောင်ဘိုးသုံ မယူချင်ရင်လည်း မောင်ဘိုးသုံကို ဦးဘယ်လိုမှ အထင်မလွဲဘူး။ မောင်ဘိုးသုံရဲ့သဘောကို ဦးကောင်းကောင်းသိတယ်။ မောင်ဘိုးသုံမှာလည်း ဒီအမေတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီအမေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတော့ မိန်းမနဲ့အမေနဲ့ မတည့်မှာကို သိပ်ကြောက်မှာ ဓမ္မတာပဲ။ ဒီလိုကြောက်တဲ့စိတ်ကို ဦးလေးစားပါတယ်။ ဒါပါပဲကွယ်။ မနေ့က ဦးပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် မောင်ဘိုးသုံသိပ်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဦးလာခဲ့တာပဲ။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါ မောင်ဘိုးသုံရယ်’ လို့ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

သူတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ သူ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ကျေးဇူး ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို သူနားထောင်နိုင်တာ သူသိပ် ဆိုးတာပဲဆိုပြီး ဘိုးသုံဟာ သူ့ကိုယ်သူ့အများကြီး အပြစ်တင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း မိန်းမယူရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ကလည်း ရှိနေသေးတဲ့အတွက် သူလည်းဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ့ အပြစ်တင်တဲ့စိတ်နဲ့ မိန်းမယူရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ဟာ အကြီးအကျယ် နပန်းလုံးနေတာဟာ ဘာတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန်ဖြစ်ရင်း ည ၁၂ နာရီလောက် ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်ကျတော့မှပဲ ဦးဟာပညာရှိတယ်။ ငါ့သဘောကိုလည်း ဦးကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒီတော့ သမီးဟာ ငါ့အမေနဲ့တည့်မယ် ဆိုတာကိုသိလို့ ဦးပေးစားတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဦးဟာငါပျက်စီးမယ့်အကြံ ကို တစ်ခါမှမပေးဖူးဘူး။ ဦးရဲ့အကြံကို နားထောင်မိတဲ့အတွက် ငါ ဟာစက်တိုင်ကလည်းလွတ်ခဲ့ပြီး၊ မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးမွေးမြူတတ်တဲ့ သားကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာပြီ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညို ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူလည်းဖြစ်လာပြီ။ ဒီတော့ ဦးရဲ့စကားကို ငါနားထောင် ပါတော့မယ်လို့ ဘိုးသုံဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သူ့အမေကိုနှိုးတယ်၊ သူ့အမေနိုးလာတဲ့ အခါ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူပြောပြတယ်။

သူ့အမေကလည်း ‘အမေနဲ့မတည့်တဲ့သူ မရှိပါဘူးသားရယ်။ စိတ် ချပါ၊ ငါ့သားမပူပါနဲ့’ လို့ သူ့သားကိုပြောတယ်။

သူ့အတွက်နဲ့ ဦးချက်ဖူးဟာ တစ်ညလုံးစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမှာ စိုးတာနဲ့ သူ့အမေက ‘မနက်မှ သွားပါလား’ လို့ ပြောတာတောင် သူ့ အမေကိုတောင်းပန်ပြီး ဦးချက်ဖူးကို သွားနှိုးတယ်၊ ဦးချက်ဖူးလည်း ဘိုးသုံရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားရတဲ့အခါ ဝမ်းသာသွားတယ်။

နောက်တစ်ညကျတော့ ဦးချက်ဖူး၊ မညာ၊ ဘိုးသုံတို့သုံးဦးတွေ ကြပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖို့အစီအစဉ်တွေ စဉ်းစားကြတယ်။

‘တို့မှာ ငွေထုပ်ကြီး ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရှိသမျှကလေးကို ရင်းနှီး စားရမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ကိစ္စမှာ အလကားဖြုန်းမပစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ တော့ ရွာသစ်ရွာထဲက လူကြီးဆယ်ယောက်လောက်ကိုပဲဖိတ်ပြီး မင်္ဂလာ ဆောင်မယ်’ လို့ ဦးချက်ဖူးက အကြံပေးတာကို မညာနဲ့ဘိုးသုံတို့က သဘောတူတယ်။ အဲဒီနောက် နေ့ကောင်းရက်သာကိုရွေးကြတယ်။

ဘိုးသုံတို့သားအမိပြန်သွားကြတဲ့အခါ ဦးချက်ဖူးဟာ သမီး မြတင့် ကိုခေါ်ပြီး ဘိုးသုံစိတ်မချမ်းသာအောင်မလုပ်ဖို့နဲ့ မညာကို အမေအရင်း လိုရိုသေဖို့၊ လုပ်ကျွေးပြုစုဖို့အကြိမ်ကြိမ်မှာနေတယ်။

သမီးလိမ္မာကလည်း ‘စိတ်ချပါအဖေ၊ သမီးအဖေစကားကို မြဝယ် မကျနားထောင်ပါ့မယ်’ လို့ အကြိမ်ကြိမ်ကတိပေးတယ်။

ဒီလိုအကြိမ်ကြိမ်မှာပြီး မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူတဲ့ ‘ဘရိယ သုတ်’ ကို ဒီလိုပြောပြတယ်။

ဘရိယသုတ်

သမီးရေ...၊ တစ်နေ့ကျတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောအနာထပိဏ်သူဌေး ရဲ့အိမ်ကို ကြွသွားတယ်။ အနာထပိဏ်သူဌေးရဲ့ချွေးမဟာ အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ်နဲ့ အော်ငေါက်နေတဲ့အသံတွေကို မြတ်စွာဘုရားကြားတော် မူတဲ့အခါ ‘သူကြွယ်၊ သင့်အိမ်က လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့တံငါတွေ ငါးလုနေသလို ဆူညံနေကြတာလဲ’ လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူ တယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ချွေးမဟာ တပည့်တော်ကိုလည်း”

လူမထင်ဘူး၊ တပည့်တော်ရဲ့မိန်းမကိုလည်း လူမထင်ဘူး၊ လင်ယောက်ျားကိုလည်း လူမထင်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကိုတောင်မှ အရိုအသေမပြု၊ အလေးအမြတ်မပြု၊ မမြတ်နိုး၊ မပူဇော်ပါဘုရား' လို့ အနာထပိဏ်သူဌေးက လျှောက်ထားတယ်။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'သုဇာတာ လာခဲ့ဦး' လို့ အနာထပိဏ်ရဲ့ချွေးမကို ခေါ်တော်မူလိုက်တယ်။

သုဇာတာရောက်လာတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက 'သုဇာတာ မယား ခုနစ်မျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီခုနစ်မျိုးဟာ'

- (၁) သူသတ်နဲ့တူတဲ့မယား။
- (၂) သူခိုးနဲ့တူတဲ့မယား။
- (၃) အရှင်နဲ့တူတဲ့မယား။
- (၄) အမိနဲ့တူတဲ့မယား။
- (၅) နှမနဲ့တူတဲ့မယား။
- (၆) အဆွေခင်ပွန်းနဲ့တူတဲ့မယား။
- (၇) ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မယားတို့ဖြစ်တယ်။

(၁) သူသတ်နဲ့တူတဲ့မယားဟာ ဒေါသအင်မတန်ကြီးတယ်၊ စီးပွားဥစ္စာကိုလည်း ကောင်းကောင်းမစောင့်ရှောက်ဘူး။ မိမိလင်ယောက်ျားအပြင် တခြားယောက်ျားတွေကိုတပ်မက်တဲ့စိတ်ရှိတယ်၊ လင်ကို မရိုသေဘူး၊ မထီမဲ့မြင်လုပ်တတ်တယ်၊ ငွေဝယ်ကျွန်တွေကို သတ်သလို မိမိလင်ယောက်ျားကိုလည်းသတ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်တတ်တယ်။

(၂) သူခိုးနဲ့တူတဲ့မယားဟာ မိမိလင်ယောက်ျား ရှာလို့ရလာတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းကို လင်ယောက်ျားမသိအောင် အပြင်ကိုခိုးထုတ်တတ်တယ်။

(၃) အရှင်နဲ့တူတဲ့မယားဟာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး၊ ပျင်းတယ်၊ အစားကြီးတယ်၊ စိတ်ကြမ်းတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာလည်းကြမ်းတယ်။

နှုတ်အမှုအရာလည်းကြမ်းတယ်၊ လုံ့လဝီရိယရှိတဲ့ လင်ယောက်ျားကိုလည်း နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်ပြီး ခိုင်းတတ်တယ်။

(၄) အမိနဲ့တူတဲ့မယားဟာ စီးပွားဥစ္စာကိုလည်း အမြဲစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ အမိဟာသားကိုအမြဲစောင့်ရှောက်သလိုမိမိလင်ယောက်ျားကိုလည်း စောင့်ရှောက်တတ်တယ်။

(၅) နှမနဲ့တူတဲ့မယားက မိမိတို့ရဲ့အစ်ကို၊ မိမိတို့ရဲ့ မောင်တွေကို အစ်မတွေ၊ ညီမတွေက ရိုသေသလို မိမိရဲ့လင်ယောက်ျားကို ရိုသေတယ်။ အရှက်နဲ့ယှဉ်တဲ့စိတ်ရှိတယ်။ လင်ရဲ့အလိုကို လိုက်တတ်တယ်။

(၆) အဆွေခင်ပွန်းနဲ့တူတဲ့မယားဟာ အကြာကြီးကွဲနေတဲ့ အဆွေခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကိုမြင်တဲ့အခါ တခြားအဆွေခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းသာသလို မိမိလင်ယောက်ျားကိုမြင်ရင် အင်မတန်ဝမ်းသာတယ်။ သီလရှိတယ်။ လင်ကိုရိုရိုသေသေ လုပ်ကျွေးတယ်။

(၇) ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မယားဟာ မိမိလင်ယောက်ျားက ကြိမ်းမောင်းတဲ့ အခါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုက်နှက်တဲ့အခါပဲဖြစ်ဖြစ် လင်ကိုစိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး။ သည်းခံတတ်တယ်။ လင်ရဲ့အလိုကို လိုက်တတ်တယ်။

သူသတ်သမားနဲ့တူတဲ့မယား၊ သူခိုးနဲ့တူတဲ့မယား၊ အရှင်နဲ့တူတဲ့မယားတွေသေရင် ငရဲကျရမယ်။

အမိနဲ့တူတဲ့မယား၊ နှမနဲ့တူတဲ့မယား၊ အဆွေခင်ပွန်းနဲ့တူတဲ့မယား၊ ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မယားတွေသေရင် နတ်ပြည်ကို ရောက်ရမယ်။

အဲဒီတော့ ‘သုဇာတာ ဒီမယားခုနစ်မျိုးရှိတဲ့အထဲက ချစ်သမီးဟာ ဘယ်လိုမယားမျိုးလဲ’ လို့ မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူတယ်။

အဲဒီအခါ ‘ဒီနေ့ကစပြီး တပည့်တော်မဟာ ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မယား ဖြစ်ပါတယ်လို့ မှတ်တော်မူပါဘုရား’ လို့ မြတ်စွာဘုရားကို သုဇာတာက လျှောက်တယ်။

‘ငါ့သမီးကိုလည်း အဖေကမေးရဦးမယ်၊ ငါ့သမီးဟာ အိမ်ထောင် ကျပြီးရင် ဘယ်လိုမယားမျိုးဖြစ်မလဲ’ လို့ ဦးချက်ဖူးက သမီးကိုမေး တယ်။

‘သမီးဟာ ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မယားမျိုးဖြစ်ပါမယ်အဖေ’ လို့ သမီး လိမ္မာကဖြေတယ်။ အဖေကသာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်တယ်။

သူ့သမီးမြတင့်ဟာ အင်မတန်လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဦးချက်ဖူးသိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မှာစရာရှိတာတွေ မမှာလိုက်မိဘူး။ နည်းနည်းလိုသွား တယ်လို့ နောင်တမရ ရလေအောင် နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ သမီးကို ခေါ်ပြန်တယ်။

‘သမီးရေ၊ သမီးကိုအဖေ ဥဂ္ဂဟသုတ်ကို ဟောဦးမယ်။ ရိုရိုသေသေ နားထောင်နော်’ လို့ ဦးချက်ဖူးက စကားစလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့အဖေ’ လို့ သမီးကဖြေတယ်။

ဥဂ္ဂဟသုတ်

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘဒ္ဒိယမြို့ မြတ်လေးတောမှာ သီတင်းသုံးနေ တော်မူတယ်။ အဲဒီအခါ မေဏ္ဍကသူဌေးရဲ့ မြေးဥဂ္ဂဟဟာ မြတ်စွာ ဘုရားနဲ့ သံဃာတော်သုံးပါးကို ဆွမ်းစားကြွဖို့ ဖိတ်တယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီးတဲ့အခါ ဥဂ္ဂဟက ‘အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့သမီးတွေဟာ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့လင်ယောကျ်ားတွေနောက်ကို လိုက် သွားရပါတော့မယ်ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် သူတို့အတွက် အကျိုးရှိမယ့် ဩဝါဒကို ပေးသနားတော်မူပါဘုရား’ လို့ လျှောက်ထားတယ်။

အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုဆုံးမတော်မူတယ်။

(၁) ချစ်သမီးတို့ ယောက်ျားတွေအရင် အိပ်ရာကထဲတဲ့သူတွေဖြစ် အောင်၊ သူတို့ နောက်မှ အိပ်တဲ့ သူတွေဖြစ် အောင်၊ သူတို့ ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံတဲ့သူတွေဖြစ်အောင်၊ သူတို့နှစ်ဦးတာကို လုပ်နိုင်တဲ့သူတွေဖြစ် အောင်၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားဆိုတတ်တဲ့သူတွေဖြစ်အောင် ငါတို့ကြိုးစားမယ်လို့ ချစ်သမီးတို့ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။

(၂) ချစ်သမီးတို့ မိမိတို့လင်ယောက်ျားတွေက ရိုသေလေးစားတဲ့အမိအဖသာမဏဗြာဟ္မဏဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အရိုအသေပြုရမယ်၊ အလေးအမြတ်ပြုရမယ်၊ မြတ်နိုးရမယ်၊ ပူဇော်ရမယ်၊ မိမိတို့ဆီကို လာတဲ့သူတွေကိုလည်း နေရာထိုင်ခင်းပေးရမယ်၊ ရေပေးရမယ်၊ ပူဇော်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

(၃) ချစ်သမီးတို့ အိမ်တွင်းမှုအလုပ်တွေမှာလည်း မပျင်းရဘူး။ ဒီအလုပ်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသိတာကို စုံစမ်းရမယ်၊ ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ရမယ်၊ ကိုယ်တိုင်စီမံခန့်ခွဲနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြရမယ်။

(၄) ချစ်သမီးတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ အစေခံအလုပ်သမားတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း လုပ်တယ်ဆိုတာသိအောင်၊ မလုပ်ရင်လည်း မလုပ်ဘူးဆိုတာသိအောင်၊ သူတို့မမာမကျန်းဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက် သူတို့မှာအားရှိတယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာသိအောင်၊ ဒီသူတွေရခွင့်ရထိုက်ရှိမယ့် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တွေကိုလည်း သူတို့တစ်တွေတရားသဖြင့်ရအောင် ငါတို့ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။

(၅) ချစ်သမီးတို့ လင်ယောက်ျားတွေရှာဖွေပေးတဲ့ပစ္စည်းကို လုံလုံခြုံခြုံထိန်းသိမ်းမယ်၊ တိုးပွားအောင်ဆောင်ရွက်မယ်။ အပျော်အပါး လိုက်

စားခြင်း၊ ခိုးယူခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းဆိုတဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာပျက်စီးကြောင်းတရားတွေကို ရှောင်ရှားပြီး လင်ယောက်ျားတွေရှာဖွေပေးတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေမပျက်စီးရအောင် အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်း၊ ခိုးယူခြင်း၊ အရက်သောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာပျက်စီးကြောင်းတရားတွေကို ရှောင်ရှားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အဲဒီဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။

ချစ်သမီးတို့ ဒီတရားငါးပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မယားမျိုးဟာ သေတဲ့အခါ နှစ်သက်ဖွယ်ရာကိုယ်အင်္ဂါရှိတဲ့ နတ်တွေဖြစ်တယ်။

အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစားလုပ်ပြီး မိမိမယားကို ဂရုတစိုက်ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးတဲ့ လင်ယောက်ျားကို မယားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ မထီလေးစားမပြုရဘူး။

အဲဒီမယားကောင်းဟာ ငြူစူညစ်ညမ်းတဲ့စိတ်နဲ့မိမိလင်ယောက်ျားကို မချုပ်ချယ်ဘူး၊ မိမိလင်ယောက်ျားကို ရိုသေလေးစားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးကိုလည်း မြတ်နိုးပူဇော်တယ်။

မယားကောင်းဟာ ထကြွလုံ့လရှိတယ်၊ မပျင်းဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင် တတ်အားသရွေ့ ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ထားတဲ့အတွက် ဒီမယားကောင်းမှာ မိမိနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အခြွေအရံပရိသတ်ရှိတယ်။ ဒီမယားကောင်းဟာ လင်ယောက်ျားနှစ်သက်တာကို ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိတယ်။ လင်ယောက်ျားရှာဖွေပေးတဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တယ်။

လင့်အလိုကိုလိုက်ပြီး အခုဟောတော်မူခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျင့်တဲ့ မယားကောင်းတွေဟာ သေတဲ့အခါ 'မနာပ' ဆိုတဲ့နတ်တွေနေတဲ့ နိမ္မာနရတီနတ်ဘုံကိုရောက်ရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူတယ်။

အဲဒီတော့ အဖေသမီးဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် အခုပြောခဲ့တဲ့

မယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ပါ့မလား' လို့ ဦးချက်ဖူးက သူ့သမီးမြတင့်ကိုမေးတယ်။

သမီးမြတင့်က 'စိတ်ချပါဖေဖေ၊ သမီးကြိုးစားပါ့မယ်' လို့ ဖြေတယ်။ အဲဒီအခါ ဦးချက်ဖူးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်တယ်။

အကြင်လင်မယားဘဝ ရောက်ပြီးသောအခါ

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ဆယ်ရက်လောက်လိုတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ဘိုးသုံ ဟာ ဦးချက်ဖူးဆီကို ပေါက်လာတယ်။

'ဦးရေ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နေဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တဲကလေးကို အသစ်ပြင်ဆောက်မယ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးနေတုန်း ကိစ္စတစ်ခုဒီလိုဖြစ်လာတယ်။ စက်ဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ရောင်းတဲ့ကိုတင်ဟာ ဖဲရုံးပြီးသူ့ဆိုင်ကို ၁၅၀ နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုရောင်းချင်တယ်။ အဲဒီဆိုင်ရောင်းပြီး ဝါးခယ်မဘက်ကို သူတို့ပြောင်းကြမယ်။ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်တော်ရမယ်။ အိမ်ကတော့ သူဌေးအိမ်ပါပဲ။ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဟာ တော်တော်ရောင်းရတယ်။ ကိုတင်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆိုင်ကိုပစ်ထားပြီး တစ်နေ့လုံးဖဲချလို့ ဒီဆိုင်ပြုတ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဒီဆိုင်ကို ဝယ်မလို့စိတ်ကူးတယ်။ ဒီဆိုင်ဝယ်လိုက်ရင် တဲအသစ်ဆောက်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စက်ဘက်ကို ပြောင်းနေမယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အသစ်ပြန်ဖွင့်မယ်။ အဲဒီလို ကျွန်တော်စိတ်ကူးရတယ်။ အမေနဲ့တိုင်ပင်တော့ အမေကလည်း သဘောတူတယ်။ ဦးကော သဘောကျရဲ့လား၊ မမြတင့်ကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး။ 'စက်ဘက်ကိုပြောင်းရရင်တော့ ဦးနဲ့နည်းနည်းဝေးသွား

မယ်' လို့ ဘိုးသုံကပြောပြတယ်။

'ပျော်ရာမှာမနေရဘူး၊ တော်ရာမှာနေရမယ်။ မောင်ဘိုးသုံရဲ့ စိတ်ကူးကို ဦးသဘောကျတယ်' လို့ ဦးချက်ဖူးကဖြေတယ်။

မမြတင့်ကိုလည်း မေးပါဦးလို့ ဘိုးသုံကတောင်းပန်တဲ့အတွက် သမီးကိုလည်း ခေါ်ပြီးတိုင်ပင်တယ်။ သမီးကလည်း အဖေနဲ့ကိုဘိုးသုံ သဘောကျရင်ပြီးရော၊ သူ့အတွက်က အထူးပြောဖို့မလိုပါဘူးလို့ ဖြေတယ်။

အဲဒါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့အခါ ဘိုးသုံ၊ မြတင့်နဲ့ အမေမညာတို့က စက်ဘက်ကိုပြောင်းသွားကြတယ်။ စက်ဘက်မှာ မမြတင့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထွက်ရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးမှာ မညာက သူ့မုန့်ဟင်းခါးကို ရောင်းချင်သေးတယ်။ သားနဲ့ချွေးမက အတော်တောင်းပန်ထားရတယ်။ ချစ်တီးစက်ဟာ အတော်လူစည်တယ်။ မူလဆိုင်ရှင်များဖြစ်တဲ့ကိုတင်တို့လင်မယားဟာ ဆိုင်ကိုပစ်ထားပြီး ဖဲလည်ရိုက်နေလို့သာ ဒီဆိုင်ပြုတ်ရတာ။ ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီဆိုင်ကရတဲ့အမြတ်အစွန်းကလေးဟာ အတော်စားသာပါတယ်။

ဘိုးသုံဟာ သူ့အမေနဲ့ သူ့မိန်းမတည့်မှတည့်ကြပါ့မလား၊ ဘယ်လိုများဖြစ်လာကြဦးမလဲလို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစက တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြတင့်ရဲ့လိမ္မာပုံတွေ၊ သူ့အမေကို ရိုသေပုံတွေ၊ သူ့စကားနားထောင်ပုံတွေ၊ လုံ့လဝီရိယရှိပုံတွေကို မြင်လာတဲ့အခါ တစိမ့်စိမ့်ဝမ်းသာနေတယ်။

မြတင့်က သူ့အမေကိုသူခေါ်သလိုပဲ 'အမေ' လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူကလည်း မြတင့်အဖေကို မြတင့်ခေါ်သလိုပဲ 'အဖေ' လို့ ခေါ်တယ်။ ဦးလို့မခေါ်တော့ဘူး။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလို့ ခြောက်လလောက်ကြာတဲ့အခါ ဘိုးသုံက

ဦးချက်ဖူးကို 'အဖေရယ်၊ အမေနဲ့မမြတင့်ဟာ လုံးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်သိပ်ပြီးဝမ်းသာတယ်' လို့ ဝမ်းသာအားရပြောနေတယ်။

ဦးချက်ဖူးက ဘာမှမပြောဘူး ပြုံးနေတယ်။ 'သူတို့နှစ်ယောက် တကျက်ကျက်များဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တော့ရေထဲဆင်းသေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ' လို့ ဘိုးသုံကဆက်ပြောတယ်။

ဦးချက်ဖူးလည်း ပြုံးမြဲပြုံးနေပြီးတော့မှ အိမ်သူအိမ်သားတွေ ဒီလို သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိတဲ့အိမ်မျိုးဟာ အင်မတန်ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိ တယ်။ ဒီလိုအိမ်သူအိမ်သားမျိုးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ဘဝတွေက ဒါနမျိုး စေ့တွေပါမလာလို့ ဆင်းရဲရင်တောင် မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်ပြီး မဆင်းရဲဘူး။ သူတို့ရဲ့အစဉ်ရွှင်ပြုံးနေတဲ့ ဟဒယနှလုံးရောင်ကြောင့် သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ တောက်ပြောင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဆင်းရဲလည်း ပြောင်ပြောင်ပဲဆိုတဲ့ ဒီစကားဟာ ဒီဟာမျိုးကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာပဲ။ တချို့မိသားစုတွေရှိတယ်။ လင်ကလည်း မယားမျက်နှာမကြည့်ချင်၊ မယားကလည်း လင့်မျက်နှာမကြည့်ချင်၊ သမက်ကလည်းယောက္ခမ မျက်နှာမကြည့်ချင်၊ ယောက္ခမကလည်း သမက်မျက်နှာမကြည့်ချင်၊ ချွေးမကလည်း ယောက္ခမမျက်နှာမကြည့်ချင်၊ ယောက္ခမကလည်း ချွေးမမျက်နှာမကြည့်ချင်။ ဒီလိုမိသားစုမျိုးနေတဲ့အိမ်ဟာ ကျောက် သံပတ္တမြားတွေစီထားတဲ့အိမ်မျိုးဖြစ်ပါစေ ကျက်သရေမရှိဘူး။ ဒီမိသားစု တွေဟာ ဘဝကဒါနမျိုးစေ့တွေပါခဲ့တာကြောင့် အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတွေဖြစ်နေပါစေ သူတို့ရဲ့အစဉ်ညစ်ပုပ်နေတဲ့ဟဒယ နှလုံး ရောင်ကြောင့် သူတို့ကိုယ်တွေဟာ ညစ်ပုပ်မွဲခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကိုယ်ကို စိန်တွေဘယ်လိုပဲ ဆင်ထားထား သူတို့ဟာ စိုစိုပြည်ပြည် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် မောင်ဘိုးသုံတို့ အခုလို သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိကြတယ်ဆိုတာ ကြားရတာ အဖေသိပ်ဝမ်းသာတယ်'

လို့ပြောပြီး.....

‘ဒီသား၊ ဒီသမီး၊ ဒီလင်၊ ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် အခုအတိုင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် သင့်သင့်မြတ်မြတ် ပေါင်းသင်းကြရပါစေကွယ်’ လို့ ဦးချက်ဖူးက ဆုတောင်းတယ်။

ဆုတောင်းပြီးတော့မှ ‘မင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က နေရာကျရဲ့လား’ လို့ ဦးချက်ဖူးကမေးတယ်။

‘နေရာကျတယ်အဖေ။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတင်မဟုတ်ဘူး။ မုန့်၊ သကြားလုံး၊ စီးကရက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာတွေ ကိုပါ ရောင်းသေးတယ်။ အဲဒါတွေက အနည်းဆုံးတစ်နေ့ကိုကျွန်တော် တို့အတွက် နှစ်ကျပ်လောက်ကျန်တယ်။ တစ်လဆိုတော့ ခြောက်ဆယ် လောက်ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော့်လခလေးဆယ်ကျပ်ထက်တောင် ဒီဆိုင် ကလေးက နှစ်ဆယ်ကျပ်ပိုပြီးဝင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဖြင့် ဒီလခစားအလုပ်ကိုတောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဈေးထွက်ရောင်း ချင်တယ်’ လို့ ဘိုးသုံကပြောတယ်။

ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး ‘ရောင်းသင့်လည်းရောင်းရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာရောင်းချင်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးပြီ လား’ လို့ ဦးချက်ဖူးကမေးတယ်။

‘မစဉ်းစားရသေးဘူးအဖေ’ လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

‘အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းဘာရောင်းချင်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာစဉ်း စားဦး။ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီး ကိုယ်လုပ်မည့်အလုပ်ကို နားလည်အောင် လေ့လာကြည့်ဦး။ အဲဒီလိုလေ့လာပြီးတော့မှ အခုလစာအလုပ်က ထွက် သင့်လည်းထွက်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အရောင်းအဝယ်ကို လုပ်တာပေါ့ မောင်ဘိုးသုံရယ်။ ဒီလိုမစုံစမ်းဘဲ ဗြုန်းခနဲအလုပ်ကထွက်လိုက်ရင် အရောင်းအဝယ်ကလည်းနေရာမကျ၊ လက်ရှိအလုပ်ကလည်းပြုတ်

မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ်သလိုဖြစ်နေမယ်' လို့ ဦးချက်ဖူးက သတိပေးတယ်။

မမြင်နိုင်သောလူကံ

ဘိုးသုံကပြုံးပြီး 'ကျွန်တော်သိပ်လုပ်ချင်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်အဖေ။ ဒီအလုပ်က ကောင်းကင်က 'လ' ကိုတက်ပြီး ကိုင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးများ ဖြစ်နေမလားမဆိုနိုင်ဘူး' လို့ ပြုံးစိစိလုပ်ပြီးပြောတယ်။

'ဘာအလုပ်များလဲကွ' လို့ ဦးချက်ဖူးကမေးတယ်။

'ဆန်စက်တစ်လုံးဝယ်ချင်တယ်' လို့ ဘိုးသုံကဖြေတယ်။

'ဒီအလုပ်ဟာ 'လ' ကိုတက်ပြီး ကိုင်ချင်တဲ့အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး မောင်ဘိုးသုံရယ်။ ဝါးခယ်မက သူဌေးဦးသိန်းတန်ရဲ့အဖေဦးဖြိုးဟာ အညာက ဝါးခယ်မကို ဆင်းလာတုန်းက လှေသူကြီးရဲ့ထမင်းစားပြီး တစ်လကျပ်တစ်ဆယ်ရတဲ့လှေထိုးသားကွ။ နောက်တော့ ဝါးခယ်မတစ်နယ်လုံးမှာ သူ့လောက်ချမ်းသာတဲ့သူဟာ ဗမာထဲမှာရော၊ ကုလားထဲမှာရော၊ တရုတ်ထဲမှာရောမရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်ဘိုးသုံတည်ချင်တဲ့ ဆန်စက်ဟာ တစ်နေ့တည်ရမှာပေါ့။ လူကံဆိုတာမမြင်နိုင်ဘူးလို့ ဦးချက်ဖူးက သူ့သမက်ကို နှစ်သိမ့်စေတယ်။

နောက် ၁၅ ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါ *စိန်လယ်ဂျာထီ ပထမပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ သံကြိုးတစ်စောင်ကို ဘိုးသုံရတယ်။ ဘိုးသုံလည်း သိပ်ဝမ်းသာပြီး ထိပေါက်တဲ့အကြောင်း အမေနဲ့မယားကို ချက်ချင်း

* st. Leger Lottery Sweep stake.

ပြေးပြောတယ်။ ယောက္ခမကြီး ဦးချက်ဖူးကိုလည်း ချက်ချင်းပြေးပြော
တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ့အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းစက်
ဆရာကိုရွှေ့နဲ့ ဘိုးသုံနဲ့ ဆန်စက်တစ်လုံးတည်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတယ်။

နောက်ဆယ်လလောက်ကြာတော့ ရွာသစ်ရွာရဲ့ အနောက်ဘက်
ဘိုးသုံလူပျိုတုန်းက နေခဲ့ဖူးတဲ့ တဲပုတ်ကလေးနားမှာ ခန့်ညားထည်ဝါ
တဲ့ဆန်စက်တစ်လုံးပေါ်လာပြီး....

- ဘိုးသုံဟာ 'စက်သူဌေးဦးဘိုးသုံ' ဖြစ်လာတယ်။
- မြတင့်ဟာ 'စက်သူဌေးကတော် ဒေါ်မြတင့်' ဖြစ်လာတယ်။
- မညာဟာ 'သူဌေးအမေ ဒေါ်ညာ' ဖြစ်လာတယ်။
- ဦးချက်ဖူးဟာ သူဌေးယောက္ခမ 'ဦးချက်ဖူး' ဖြစ်လာတယ်။
- မြဆင့်လည်း 'သူဌေးခယ်မ' ဖြစ်လာတယ်။

သူဌေးအမေနဲ့ ယောက္ခမကြီးတို့လည်း ဘာမှမလုပ်ရတော့ပါဘူး။
သူဌေးနဲ့သူဌေးကတော်တို့က ခေါင်းရင်းခန်းမှာတင်ပြီး အမြတ်တနိုး
ပူဇော်ထားကြတယ်။

ချစ်တီးစက်ကအလုပ်ထွက်ပြီး သူဌေးဦးဘိုးသုံရဲ့ဆန်စက်မှာစက်
ဆရာအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်တဲ့ စက်ဆရာကိုရွှေ့လည်း သူဌေးရဲ့သူ
ငယ်ချင်း 'စက်ဆရာကြီးဦးရွှေ' ဖြစ်လာတယ်။

အခန်း ၅

သားဦးကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ

သားဦးကလေးမွေးလာတဲ့အခါ အဖေ၊ အမေ၊ ဖွားအကြီးဒေါ်ညှာ တို့ထက် ဘိုးအကြီးဦးချက်ဖူးက ပိုပြီးချစ်နေတယ်။ သူ့အမေမသေခင်က 'ဖြစ်ရာဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလိမ့်' လို့ အမြဲတမ်းဆုတောင်းတာကို ဦးချက်ဖူးက မကြာခဏကြားရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘိုးသုံးနဲ့မြတင့်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ မကြာခင် ဦးချက်ဖူးဟာ သူ့အမေကို အိပ်မက်မက်တယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့အမေက ငါ့သားအမေဘယ်မှမသွားချင်ဘူး၊ လူကလေးတို့နဲ့ပဲအတူနေမယ်လို့ သူ့ကိုပြောတာ သူ့အစဉ်သတိရနေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ကျောမှာ အနက်မှတ်ကြီးတွေပါ

တယ်။ ဒါတွေကိုစုပေါင်းပြီး ဦးချက်ဖူးက ဒီကလေးဟာ သူ့အမေဝင် စားတာပဲလို့ တထစ်ချ တန်းတန်းစွဲယုံကြည်နေတယ်။

ကလေးကိုကင်ပွန်းတပ်တဲ့နေ့မှာ ရွာသစ်ဘက်တာဝတီသာ ကျောင်းဆရာတော်နဲ့ သံဃာကိုးပါးကို ဆွမ်းကပ်တယ်။ လူတွေကို လည်းမုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်။ သူဌေးအမေဒေါ်ညှာလည်း မုန့်ဟင်း ခါးကို မချက်ရတာကြာလို့ အဲဒီနေ့သူ့မြေးကင်ပွန်းတပ်ပွဲအတွက်ချက် ရတာသိပ်ပျော်တယ်။ မီးဖိုထဲကကို မထွက်ဘူး၊ တပြုံးပြုံးနဲ့ချက်တယ်။ ကလေးဟာ တနင်္လာသားလည်းဖြစ်တယ်၊ ဘူးဦးလည်းဖြစ်တယ်။ ဘိုးအေကလည်း သိပ်ချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် 'မောင်ချစ်ဦး' လို့ ဦးချက်ဖူးကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးတယ်။

ဆရာတော်များ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့အခါ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားအ နေနဲ့ တာဝတီသာဆရာတော်က ဒီလိုဟောတယ်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား

ဒကာကြီးဦးချက်ဖူးရဲ့ အင်မတန်ရိုရိုသေသေ အမေကိုလုပ်ကျွေး တဲ့ကောင်းသတင်းဟာ ရွာသစ်တစ်ရွာလုံးမှာ နဲ့နေတာပါပဲ။ မသိတဲ့ လူမရှိပါဘူး။ ဒါယကာကလေး မောင်ဘိုးသုံရဲ့အင်မတန် ရိုရိုသေသေ အမေကိုလုပ်ကျွေးတဲ့ ကောင်းသတင်းဟာလည်း ရွာသစ်တစ်ရွာလုံး မှာကို နဲ့နေတာပါပဲ။ မသိတဲ့လူမရှိပါဘူး။ ဒါယကာကြီးတို့၊ ဒါယိကာ မကြီးတို့ အခုလို သားနဲ့၊ သမီးနဲ့၊ မြေးနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရွှင်ရွှင် ပျပျချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာဟာ ဒါယကာကြီးဦးချက်ဖူးတို့၊ ဒကာ ကလေးမောင်ဘိုးသုံတို့ အမိအဖကို ရိုရိုသေသေလုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေးတာပဲ။ ဒီကုသိုလ်တွေဟာ ဒီလောက်နဲ့ မပြီး

သေးပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား လူစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်တွေကို လည်း နောက်ထပ်အများကြီးအကျိုးပေးပါလိမ့်ဦးမယ်။

တို့ရဲ့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းက သူဌေးသား တစ်ယောက်ဟာ သံဝေဂရပြီး ရဟန်းပြုသွားတယ်။ ရဟန်းပြုလို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ သူ့မိဘတွေအင်မတန် ဆင်းရဲနေတယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို ဒီရဟန်းဟာကြားရတယ်။ အဲဒါနဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာကြောင့် လူထွက်ပြီး မိဘတွေကိုလုပ်ကျွေးဖို့ ဒီရဟန်းဆုံး ဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး လူမထွက်ခင် မြတ်စွာဘုရား ကို ကန်တော့ရအောင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို သွားတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီရဟန်းရဲ့အလိုဆန္ဒကို သိတော်မူတာနဲ့ အမိ အဖရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ချီးကျူးပြီး ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ပဲ အမိအဖကို လုပ်ကျွေးနိုင်တဲ့အကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ အဲဒီအခါ ဒီရဟန်း ဟာ လူမထွက်တော့ဘဲ မိဘတွေကို ဆွမ်းခံကျွေးတယ်။ ဒီလို ဆွမ်းခံ ကျွေးနေတာကို တချို့ပုထုဇဉ်ရဟန်းတွေမြင်တဲ့အခါ ရဟန်းဖြစ်ပြီး လူတွေကိုဆွမ်းခံကျွေးရမလားလို့ ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ အကယ်၍ ဒီရဟန်း ဆွမ်းခံကျွေးတာ မိဘတွေမဟုတ်ဘဲ တခြားသူတွေဆိုရင် ကဲ့ရဲ့မှာပဲ။

ရဟန်းဆိုတာ မလုပ်အပ်တဲ့ အနေသန ၂၁ ပါး ရှိတယ်။ အနေ သနဆိုတာ ရဟန်းသာမဏေတို့ မလုပ်အပ်တဲ့ပစ္စည်းရှာနည်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

အဲဒီ ၂၁ ပါးကတော့...

- (၁) လူအများကိုဆေးကုပေးခြင်း။
- (၂) လူတွေမှာလိုက်တဲ့စကား၊ လူတွေပေးလိုက်တဲ့စာတွေကို ဟိုပို့ ဒီပို့ပို့ပေးခြင်းဆိုတဲ့ စေတမန်အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်း။
- (၃) လူတွေခိုင်းတာကို လျှောက်လုပ်ပေးခြင်း။